

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ, ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΤΟΣ Α' Συνδρομή ἑτησία προπληρ. — Ἐν Ἀθήναις δραχ. 6. — Ἐν ταῖς Ἐπιτολίαις δο: 8
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 10. Ἐξέμνητος φρ. χρ. 6. Τριῆ πόλλου λεπτά 25. ΤΕΥΧ.

Διευθυντής: ΚΛΕΟΒ. ΧΡ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ | Ἐκδότης: Θ. Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΑ. ΧΡ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 4 Νοεμβρίου 1887.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

EN GENEI

ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΙΔΙΑ.

Οἱ πλείστοι ὀρίζουσι τὴν Καλαισθητικὴν ὡς φιλοσοφίαν τοῦ καλοῦ, ἀλλ' ὁ ὀρισμὸς οὗτος ὑπερβολικὸς ἐστὶ διότι ὁ ὀρισμὸς τοῦ καλοῦ τυγχάνει ἔργον τῆς Μεταφυσικῆς, ἥτις ὅπως τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ καλοῦ διαχωρίζεται, οὕτω καὶ τὰ διάφορα εἶδη τοῦ τελευταίου διακρίνεται. Ἡ Καλαισθητικὴ ἀποτελεῖ τρόπον τινα τὸ θεμέλιον, ἐφ' οὗ οἰκοδομεῖται ἡ Μεταφυσικὴ. Αὕτη δὲ δύναται βεβαίως νὰ παρκεύψῃ ἀκριβῆ καὶ λεπτομερῆ τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ ἀνάπτυξιν ὡς καὶ πάσης ἄλλης ἰδέας ἐξαρτωμένης παρ' αὐτοῦ δι' ὃ καὶ πᾶν ὅ,τι ἡ Μεταφυσικὴ γενικῶς μόνον καὶ στοιχειωδῶς διαπραγματεύεται ἐξακολουθεῖ ἡ Καλαισθητικὴ καὶ πρὸς ἴδιον αὐτῆς συμφέρον ἐκθέτει λεπτομερῶς. Κύριον θέμα τῆς Καλαισθητικῆς εἶναι ν' ἀνυψῶν τὸ καλὸν ἐν τῇ τέχνῃ εἰς φιλοσοφικὴν συναίσθησιν καὶ ἰδιαίτην αὐτῇ ἀντικείμενον δὲν εἶναι τὸ καλὸν ἐν γένει, ἀλλὰ τὸ καλὸν ἐν τῇ Καλλιτεχνίᾳ, τὸ καλλιτεχνικῶς καλόν. Ἐπειδὴ δὲ ἀντικείμενον τῆς αἰσθητικῆς μελέτης καὶ ἐρεύνης ἐστὶ τὸ καλὸν ὅπως παρουσιάζεται ἐν τῇ τέχνῃ καὶ πραγματοποιεῖται εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῶν καλῶν τεχνῶν, διὰ τοῦτο ἡ Καλαισθητικὴ δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἐπιστήμη διαπραγματευομένη περὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν ἠθῶν τοῦ καλοῦ γενικῶς καὶ εἰδικῶς. Αὕτη οὖκ ἐστὶν εἰσαγωγή εἰς τὴν καλλιτεχνίαν, οὐδὲ θεωρία τῶν κανόνων, εἴτινες δέον νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν εἰς κλάδον τινα τῶν καλῶν τεχνῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὥρατοι καλλιτεχνήματα, ἀλλὰ θέμα αὐτῆς ἐστὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν φύσιν τῆς καλλιτεχνίας ἐν γένει καὶ τῶν διαφόρων καλῶν τεχνῶν ἰδίᾳ καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ ἐκκριθῶσιν τοὺς γενικοὺς κανόνας τοῦ καλλιτεχνικῶς καλοῦ. Αὕτη ἐστὶ κυρίως εἰπεῖν φιλοσοφία τῆς Καλλιτεχνίας· σκοπὸς δ' αὐτῆς οὐκ ἐστὶ τὸ μορφῶναι καλλιτέχναις, ἀλλὰ τοὐναντίον θεωρεῖ μάλιστα προϋπάρχουσαν τὴν τέχνην, καὶ ἐπομένως ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἐστὶν καθαρῶς ἐπιστημονικός. Ὡς πρὸς τὴν ὕλην, ἣν διαπραγματεύεται ἡ

Καλαισθητικὴ, τόσον ἀρχαία ἐστὶν ὡς καὶ ἡ φιλοσοφία ἐν γένει.

Ὁ Πλάτων ἤδη ἐν ταῖς διαφόροις αὐτοῦ διαλόγοις διαπραγματεύεται περὶ τοῦ καλοῦ ὡς ἐν τῷ Φαίδρῳ, ἐν Ἰππία τῷ Μαζονί καὶ ἐν τῷ συμποσίῳ· ἀλλ' αἱ περὶ καλλιτεχνίας καὶ τοῦ καλοῦ σκέψεις αὐτοῦ εἰσὶν ὅλως ἰδανικαί. Πᾶν τὸ καλὸν εἶναι κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Πλάτωνος ἰδέα τις τῆς Θεότητος, τὸ ὕψιστον δὲ καλὸν ὁ Θεός· καὶ ἐν μὲν τῇ Καλλιτεχνίᾳ θεωρεῖ τι τὸ θεῖον, τοὺς δὲ καλλιτέχναις ὡς ἔρμηνεὺς καὶ κύρικας τῶν θεῶν ἀπορρήτων. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐπίσης ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καλλιτεχνίας, ἀλλ' αἱ θεωρίαι αὐτοῦ δὲν ἦσαν ἰδανικαί ὡς αἱ τοῦ Πλάτωνος. Οὗτος τοὐναντίον νομίζει ὅτι ἡ τέχνη σύμμοσα τῆς Καλλιτεχνίας ἐστὶν ἡ κατὰ φύσιν ἀπομίμησις. Ἐκ τῶν μετέπειτα χρόνων ἀξιωματικῶς εἰς Διονύσιος ὁ Ἀλλικαρνασσέως καὶ ὁ Νεοπλατωνικὸς Πλωτίνος, ὅστις τὴν πλατωνικὴν τοῦ καλοῦ ἰδέαν κατ' ἴδιον ὅλως τρόπον ἀνάπτυξεν.

Ἄλλ' ὡς αὐτοτελὴς καὶ ἰδιαίτερα ἐπιστήμη ἀναφαίνεται ἡ Καλαισθητικὴ κατὰ τὴν παρελθόντα μόλις αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Γοττλίβου Βαυμγάρτεν (Gottlieb Baumgarten) μαθητοῦ τῆς Σχολῆς τοῦ Βόλφ, ὅστις τὴν ἐν τῇ φύσει καὶ τῇ τέχνῃ φιλοσοφίαν τοῦ καλοῦ περιέλασεν εἰς αὐστημα ἰδιαίτερον καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Καλαισθητικὴν.

Αὕτη διαπραγματεύεται περὶ Ἀρχιτεκτονικῆς, Γλυπτικῆς, Γραφικῆς, Μουσικῆς καὶ Ποιητικῆς. Ἐνταῦθα ὅμως περὶ Γραφικῆς μόνον γενήσεται λόγος.

Ἐνθ' ἐν τῇ Γλυπτικῇ αἱ μορφαὶ χαρακτηρίζονται ἐπὶ στερεῆς ὕλης, ἐν τῇ Γραφικῇ ἀντ' αὐτῆς ὑπολείπεται τὸ φαινόμενον μόνον τοῦ πραγματικοῦ σώματος, ὡς τοῦτο πρόσταται διὰ τοῦ χρωματισμοῦ, φερομένου ἐπὶ τινος ἐπιπέδου. Οὕτως ἐν τῇ Γραφικῇ ἡ γῆνις ἐκείνη μᾶλλον ὑπαρχοῦσι ἀπέθαντοι αἰθερίων ὄλων, τοῦ φωτός ἐτηλ. καὶ τοῦ χρώματος, ἔχουσάν ἐν τῇ φύσει πλείστην ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἰδεώδες. Αἱ ὑπὸ τῆς Γραφικῆς περραγόμεναι μορφαὶ εἰσὶν οὐχὶ αἰσθηταὶ ἢ ψιλαφηταὶ, ἀλλ' αἰθέριοι. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη παριστάνει τὸς μορφαὶς αὐτῆς ἐπὶ τινος ἐπιπέδου, ὑπερτερὰ κατὰ

τι την γλυπτικήν, διότι προσθέτει εις τὰ ὑπ' αὐ-
 τῆς περιστατόμενα τόπον καὶ ἐν μέρει καὶ χρό-
 νον. Ἀλλὰ μείζων ἔτι τῆς Γραφικῆς πλεονέκτημά
 ἔστιν αὐτῇ μόνῃ δύναται νὰ παραστήσῃ τὸ ἐν-
 δότατον, τὸ μυστηριώδες τῆς ψυχῆς, ὅπως τοῦτο
 ἀντανακλάται ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ὀφθαλ-
 μοῦ· διότι τὸ συγκεκριμένον σῶμά ἐστι ἀκα-
 τάλληλον κάλυμμα δι' αἰθερίαν ὕλην, καθυδούσαν
 ἐν οὐρανίᾳ ἀγάπῃ· ἔθεν δέον ὅπως τοῦτο μὲν ἐξα-
 ληφθῆ, ἀντικατασταθῆ δὲ διὰ τοῦ πρὸς τὸ ἰδεῶ-
 δες πλησιεστέρου φωτὸς καὶ χρώματος. Ἐκείνο
 δὲ ἀκριβῶς τὸ μέλος τοῦ σώματος, λέγει ὁ La-
 saulz, ὅπερ κάτοπτρον τοῦ ἐνδομύχου καὶ συγ-
 κριμένη ψυχὴ τῆς ψυχῆς ἐστὶ, τὸν ἀνθρώπινον
 ὀφθαλμόν, οὗ τὸ καθαρὸν καὶ ἡρεμὸν βλέμμα πα-
 ριστάνει τὴν ψυχικὴν γαλήνην, ἢ λάμψιν τὴν ὀρ-
 γὴν καὶ τὸ πῦρ τοῦ νοῦς, καὶ ὅστις κατοπτρίζει
 τὴν σκέψιν, τὴν χαρὰν καὶ λύπην, τὸ μείδιμα
 καὶ δάκρυ καὶ ἐν λόγῳ ἔλας τὰς φάσεις τῆς ἀν-
 θρωπίνου καρδίας, ἐν ᾧ ἢ ἡ Γλυπτικὴ ἢ οὐδόλωσ ἢ
 ἀτελῶς μόνον ἐκφράζει, ἢ Γραφικὴ παριστάνει
 ἐντελέστερα διὰ τοῦ φυσικοῦ φωτὸς τῶν χρωμά-
 των αὐτῆς. Οὐχὶ δὲ ταῦτα μόνον, ἀλλὰ ἔλας τὰς
 διαθέσεις τῆς ψυχικῆς ζωῆς, τὰς διὰ τῆς ἐκφρά-
 σεως τοῦ προσώπου καὶ τῆς στάσεως τοῦ σώμα-
 τος παριστανόμενας ἐκθέτει ἡ Γραφικὴ τελειότατα.
 Ὅπως δ' ἡ Γλυπτικὴ ὑπερέχει τῆς Ἀρχιτεκτο-
 νικῆς, διότι αὐτὴ οὐχὶ μόνον συμβολικῶς, ἀλλὰ
 καὶ πλαστικῶς δύναται νὰ παραστήσῃ τὸ ἰδεῶδες,
 οὕτως καὶ ἡ Γραφικὴ ὑπερτερεῖ τῆς Γλυπτικῆς,
 διότι παριστάνει τὰ πάντα ἐντελέστερα καὶ τε-
 λειότερα. Οὗτος δ' ἀκριβῶς ὁ λόγος ἐστὶ, δι' ὃν
 ἡ Γραφικὴ ἐν Χριστιανικῇ ἐποχῇ ἐφθασεν εἰς τὴν
 τελειότητα αὐτῆς. Διότι ἡ ἀρχαία Ἑλλ. θρησκεία
 μετὰ τῶν ὄλων ἐξωτερικῶν αὐτῆς μορφῶν, δὲν
 ἦτον εὐνοϊκὴ τῇ Γραφικῇ, διότι ἐστερεῖτο τοῦ μυ-
 χίου ἐκείνου στοιχείου, τοῦ ἔχοντος τὰς ρίζας
 αὐτοῦ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπῃ.
 Ὅθεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐστράφη ἡ Γραφικὴ ἐν
 τῇ Χριστιανικῇ ἐποχῇ πρὸς τὰ ἰδεῶδη, διότι ἐν
 αὐτοῖς κατενόησε τὸ κύριον στοιχεῖον τῆς ὑπάρ-
 ξεως αὐτῆς, καὶ οὕτως ἐγένοντο αἱ λαμπραὶ ἐκεί-
 ναι εἰκόνες τῆς Ὑπερχίτης Παρθένου, τοῦ Σωτῆ-
 ρος καὶ τῶν Ἀγίων. Τοῦτο ἦν τὸ αἷσιον, οὗ ἐνε-
 κεν ἡ ἀρχαία Γραφικὴ ὑπελείπετο κατὰ πολλὰ
 τῆς νέας Χριστιανικῆς. Εἰκόνες ὡς ὁ Μυστικὸς
 δειπνὸς τοῦ Σωτῆρος μετὰ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ
 ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῶν Ἰταλοῦ ζωγράφου Lionardo
 du Vinci, (ἢ εἰκὼν αὐτῆ εὑρίσκειται ὡς ἐλαστο-
 τοιχογραφία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κεχαριτωμέ-
 νης ἐν Μιλάνῳ) ὅπου οὗτος ἐν ταῖς κεφαλαῖς τοῦ
 τε Σωτῆρος καὶ τῶν Ἀποστόλων ὑπερέβη τὸ τυ-
 πικὸν καὶ ἐδημιούργησε τὸ ἰδεῶδες τῆς τοσοῦτον
 ζωηρᾶς, ὅσον καὶ πνευματώδους ἀληθείας, θύ-
 ματα τῆς Καλλιτεχνίας, οἷα αἱ Μεταμορφώσεις καὶ
 ἡ Παναγία τοῦ Σίξτου παρὰ τοῦ Ραφαήλου (ἐν
 τῷ Μουσεῖῳ τῆς Δρέσδης), ἐνθα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς

τε Ἀγίας Μητρὸς καὶ τοῦ Θεοῦ Τέκνου βλέπουσι
 τρόπον τινα εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἀριστουργήματα
 ὡς ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου
 (Michel Angelo), ἐν ᾗ καταφαίνεται ὅλη ἡ
 ἰσχὺς τῆς τέχνης καὶ ἐν ταῖς μορφαῖς τῆς ὁποίας
 ἐκφράζονται σκέψεις καὶ πάθη, ὧν αἱ ἐντυπώσεις
 μένουσιν ἀνεξάλυπτοι, δὲν ὑπῆρξαν ἐν τῇ πρὸ
 Χριστοῦ ἐποχῇ.
 Ἄλλ' ἡ Γραφικὴ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς
 τὴν παράστασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ μυστηριώδους τῆς
 ψυχῆς· διότι τοιοῦτοτρόπως θὰ συνεστέλλετο πολὺ
 ὁ κύκλος τῶν Γραφικῶν Καλλιτεχνικῶν δημιουρ-
 γημάτων. Αὕτη δύναται νὰ πορισθῆ τὰς μορφὰς
 αὐτῆς καὶ ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ ἐκ τῆς ἀ-
 κενότητος πηγῆς ἐν τοῖς σχήμασιν αὐτῆς, τῆς φύ-
 σεως δηλονότι.
 Ὡς ἐκ τούτου καὶ διάφορα εἶδη γραφικῆς ὑπάρ-
 χουσι, περὶ ὧν ἐν ἐπομένῳ φύλλῳ γενήσεται
 λόγος.

N. Γ. ΒΟΥΡΟΣ
 Καθηγ. ἐν τῇ Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῇ.

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΡΟΔΟΠΗΣ
 ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΤΖΚΟΒΟΥ

Μεταξὺ τῆς εὐρείας ἐπιπέδου καὶ εὐφορωτάτης
 βορείου κοιλάδος τοῦ Ἐδρου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς
 ὁποίας δίκην σκοπιᾶς ἰδρυταὶ ἐπὶ τριῶν παραπο-
 ταμίων λόφων ἢ Φιλιππούπολις, καὶ τῆς στενω-
 τέρως μὲν καὶ ὀρεινοτέρως, ἀλλ' οὐχ ἤττον στρα-
 τηγικῶς σπουδαίας καὶ μακρᾶς κοιλάδος τοῦ Νέ-
 στου, εἰς μὲν τὰ βορειότερα τῆς ὁποίας ὑπάρχει
 τὸ Νευροκόπιον εἰς δὲ τὰ μεσημβρινώτερα ἢ Ἐάν-
 θη, παρρημπίπτει, ὡς γνωστὸν, ἢ πολυσχιδῆς, καλ-
 λίμορφος καὶ ποιητικὴ Ῥοδόπη, ἐν τῶν ὠραιο-
 τάτων καὶ τερπνοτάτων ὄρων οὐ μόνον τῆς
 Ἰλλυρικῆς χερσονήσου, ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώ-
 πης ὀλοκλήρου. Αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι αὐ-
 τῆς πτυχαὶ καὶ κοιλάδες, τὰς ὁποίας ὡς ἐπὶ
 τὸ πλεῖστον διαρρέουσι διαυγεῖς καὶ παταγώ-
 δεις ῥύακες παραποτάμια τοῦ Ἐδρου καὶ τοῦ
 Νέστου, τὸ ποικίλον καὶ πολύμορφον τῆς κα-
 τασκευῆς αὐτῆς, ἐν ᾗ τοὺς ὕψηλους καὶ τινὰς πάν-
 τοτε χιονοσκεπῆς βραχίονες καὶ ἀδένδρους κώνους
 διαδέχονται ἐναλλὰξ χαμηλότεροι δασόφυτοι βου-
 νοὶ ἢ γραφικώταται κλιτύες καὶ λόγγοι μὲ ποικί-
 λην βλάστησιν καὶ πλήθος αὐτοφυῶν ἀγριορρο-
 δῶν, αἱ πολλὰ ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν ὑπωρειῶν
 τῆς κώμας καὶ χωρίων καὶ ἢ ἐπιμελῆς καλλέργεια
 πικνὸς σχεδὸν καλλιεργησίμου αὐτῆς μέρους,
 πάντα ταῦτα καθιστῶσι τὸ φυσικὸν τοῦτο μεταξὺ
 Θράκης καὶ Μακεδονίας καὶ θεόκτιστον τεῖχος
 ἐράσμιον καὶ μαγικὸν ἀνθρώπων ἐνδιαίτημα, εἶνε
 δ' ἐν ταῦτῳ καὶ ἢ μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν καὶ
 μερικώτερον τῶν δύο μνημονευθειῶν κοιλάδων

τοῦ Ἐδρου καὶ τοῦ Νέστου φυσικὴ γέφυρα, διὸ
 πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐπ' αὐτῆς πύργοι ἀπὸ Μακε-
 δονίας εἰς Θράκην καὶ τὰνάπαλιν.
 Τῶν δρομίσκων τούτων ἢ ἀτραπῶν, ὁποῖαι εἶνε
 πᾶσαι αἱ πύργοι αὐταί, πολυσυχναστῆτος πάν-
 των ὑπῆρξεν ὁ ἀπὸ Φιλιππουπόλεως καὶ Στενη-
 μάχου κατὰ μήκος τοῦ ῥύακος Τσεπελῆ - δερῆ
 πρὸς μεσημβριαν ἄγων καὶ εἰς τὴν Ἐάνθην κατα-
 λήγων, ὅχι μόνον διότι ἤνωνεν ἄλλοτε τὸ σπου-
 δαιότατον φρούριον τῆς Φιλιππουπόλεως μὲ τὴν
 κοιλάδα τοῦ Νέστου, ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε ὁ συν-
 τομώτατος πάντων τῶν ἄλλων καὶ εὐδαιώτατος.
 Διὰ τοῦ δρόμου τούτου διήρχοντο καὶ διέρχονται
 πάντες σχεδὸν οἱ ἀπὸ τῆς βορείου Θράκης εἰς τὴν
 μεσημβρινὴν Μακεδονίαν μεταβαίνοντες καὶ τὰνά-
 παλιν, ἐξοικονομοῦντες οὕτω πολλῶν ἡμερῶν πο-
 ρείαν, ὅσας ἐχρειάζοντο, ἀν ἠκολούθουν τὴν ἀπὸ
 Βελιγραδίου (Σιγγιδῶνος) διὰ Νύσσης, Σοφίας
 (Σαρδικῆς), Φιλιππουπόλεως καὶ Ἀδριανουπό-
 λεως εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄγουσαν μεγάλην
 στρατιωτικὴν ὁδὸν τῶν Ῥωμαίων, ἣτις ἐν Σηλυ-
 βρία ἤνοστο μὲ τὴν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως διὰ
 τῆς νοτίου Μακεδονίας εἰς Θεσσαλονίκην, Πελα-
 γονίαν καὶ Δυρράχιον ἄγουσαν ἐτέραν περιβόητον
 Ῥωμαϊκὴν ὁδὸν, τὴν Ἰγνατίαν λεγομένην· διότι
 οὕτω διέτρεχον διὰ τῆς Ῥοδόπης τὴν βραχυτέραν
 τῶν πλευρῶν ἀνεσοσκελῶς τριγώνου. Τοῦτον δὲ
 τὸν δρόμον μετεχειρίσθη κατὰ τὴν περιβόητον εἰς
 τὴν μεσημβρινὴν Μακεδονίαν ὀπισθοχώρησίν του,
 διαρκούντος τοῦ τελευταίου Ῥωσοτουρκικοῦ πο-
 λέμου, μετὰ τὰς παρὰ τὸ Παζαρτζίκιον καὶ τὴν
 Φιλιππούπολιν πολυνέκρους ἀτυχεῖς μάχας καὶ ὁ
 Σουλεϊμὰν πασῶς, ὁ ἐπίμονος, ἀλλ' ἀτυχῆς τῆς
 Σίπκας πολιορκητῆς καὶ εἰς ἐκ τῶν ὠμολογημέ-
 νως ἐπιφανεστάτων στρατηγῶν τῆς Τουρκίας
 κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον.
 Ἐπὶ ταύτης λοιπὸν τῆς ἐπὶ τῆς Ῥοδόπης ὁδοῦ
 τέσσαρας ὁδοπορικὰς ὥρας ἐκ Φιλιππουπόλεως
 καὶ δύο περίπου ἐκ Στενημάχου ἐντὸς εὐρείας ὀ-
 ρεινῆς λεκάνης μᾶλλον ἢ ὀροπεδίου, σχηματιζο-
 μένης ὑπὸ ὕψηλῶν κωνοειδῶν βουνῶν καὶ παρὰ
 τὸν ῥύακα Τσεπελῆ ἰδρυταὶ ἢ περιβόητος διὰ τὰ
 πλοῦτη καὶ τὴν καταγωγὴν τῆς σταυροπηγιακῆ
 μονῆ τοῦ Μπατζκόβου ὀνομαζομένη σήμερον οὕ-
 τως ἀπὸ τοῦ ἡμίσειαν ὥραν παρ' αὐτὴν εὐρισκο-
 μένου βουλγαρικοῦ χωρίου Μπατζκόβου.
 Ἡ μονὴ αὕτη εἶνε τεράστιον τετράγωνον κτί-
 ριον, λιθοκτιστὸν ὡς φρούριον, περικλειὸν δύο εὐ-
 ρυτάτας ἐσωτερικὰς αὐτᾶς τετραγωνικὰς, περίε-
 τῶν ὁποίων εἶνε ἐκτισμένα ἅπειρα δωμάτια, ἀπο-
 θῆκαι, ἐστιατόρια καὶ λοιπὰ χρήσιμα διαχωρί-
 σματα εἰς δύο κατώματα, ἐν τῷ μέσῳ δ' ἐκατέρως
 αὐτῶν ὑπάρχει ναὸς, ὁ μὲν εἰς μεζῶν καὶ ἀρχαιό-
 τερος, τιμώμενος ἀρχικῶς μὲν ἐπ' ὀνόματι Ἁγα-
 θίας τῆς Πετριτίτισσης νῦν δ' ἐπ' ὀνόματι τῆς
 Ἀγίας Τριάδος, ὁ δ' ἕτερος μικρότερος καὶ μετα-
 γενέστερος, τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀποστό-

λων Πέτρου καὶ Παύλου. Οὐ μακρὰν δὲ τῆς μο-
 νῆς πρὸς τὸ χωρίον Μπατζκόβον ἐπὶ μέρους ὕψη-
 λου καὶ γραφικωτάτου ἰδρυταὶ ἐν σχήματι ναοῦ
 τὸ Κοινοτάμιον τῆς μονῆς, κτίριον λαμπρᾶς ἀρ-
 χιτεκτονικῆς τοῦ ΙΑ' ἢ ΙΒ' αἰῶνος καλῶς συντη-
 ρούμενον. Μεταξὺ δὲ τῆς μονῆς καὶ τῆς Στενη-
 μάχου, κατὰ τὸ ἡμισὺ ἀκριβῶς τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπὶ
 ἀποτόμου βράχου, ὕψυμένου παρὰ τὸ ποτάμιον
 καὶ κυριαρχούντος ἀπολύτως τῆς ὁδοῦ, ὑπάρχουσι
 τὰ ἐρείπια ἀρχαίου φρουρίου, χορησιμούντος ὡς
 προμαχῶνος τῆς ὁδοῦ καὶ τῆς μονῆς, καὶ εὐμεγέ-
 θους ναοῦ, οὕτινος ὁ σκελετὸς γραφικώτατα ἵστα-
 ται ἀκόμη, τῆς αὐτῆς καὶ τὸ Κοινοτάμιον ἀρχι-
 τεκτονικῆς καὶ μὲ ὠραίας ἐσωτερικῶς ἀγιογρα-
 φίας, ἐχούσας χρώματα ἔτι καὶ νῦν ζωηρὰ παρ'
 ὄλην τὴν καταστροφὴν, ἣν ὑπέστησαν ὑπὸ ἀνθρώ-
 πων καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας. Εἶνε ὁ ναὸς οὗτος ὁ
 τῆς Παναγίας τοῦ Καλέ, πλεῖστα δ' ὅσα μυθο-
 λογοῦνται ὑπὸ τῶν πέριξ κατοίκων περὶ μυστη-
 ριῶδους τινὸς ἀντροῦ, εὐρισκομένου ἐν ταῖς ἐγκά-
 ταις τοῦ λόφου ἐκείνου καὶ τοῦ φρουρίου, τὸ
 ὅποιον καὶ κατὰ τοῦτο μεγάλην ἔχει τὴν ομοιό-
 τητα πρὸς τὰ ἐρείπια τῶν παραρρηγνίων μεσαι-
 ωνικῶν φρουρίων. Τῆς αὐτῆς δὲ καὶ ἢ Παναγία
 τοῦ Καλέ ἀρχιτεκτονικῆς ἔργον εἶνε καὶ ὁ ἀρ-
 χαιότερος τῶν ἐντὸς τῆς μονῆς ναῶν, ὅστις κατα-
 κλειεῖ ποτε ἀνεκαινίσθη ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας
 Τριάδος, ἀν καὶ ὁ ἀνακαινισμὸς οὗτος παρεμῶρ-
 φωσεν ἐν πολλαῖς τὸ παλαιὸν κτίριον. Καὶ τὰ τρία
 δὲ ταῦτα κτίρια μεγίστην ἔχουσι τεχνικὴν ομοιό-
 τητα πρὸς τὸν ναὸν τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μονῆς
 τῶν Ἰβήρων, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι οὐ μόνον κατὰ
 τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐκτίσθησαν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν
 αὐτῶν ἴσως τεχνιτῶν, ὡς καὶ οἱ καταναλώσαντες
 ὑπὲρ τῶν κτιρίων τούτων ἦσαν πάντες Ἰβήρες.
 Τοῦτο γνωρίζομεν περὶ τῆς μονῆς τοῦ Μπατζκό-
 βου ἐκ τοῦ σωζομένου Τυπικοῦ αὐτῆς, τὸ ὅποιον
 ἐπὶ μεμβράνης ἰδίᾳ χειρὶ ἔγραψεν ἑλληνιστὴ καὶ
 ἰθνηστὴ ὁ πρῶτος αὐτῆς ἰδρυτῆς Γρηγόριος ὁ
 Πακουριανός, Ἰθνη τὸ γένος καὶ μέγας δομέ-
 στικὸς τῆς δύσεως ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου
 τοῦ Κομνηνοῦ (1080—1118), εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
 τοῦ ὁποίου εἶχε καὶ ἕτερον ἀδελφόν.
 Ὁ Ἰθνη λοιπὸν οὗτος κατὰ τὰς συχνὰς ἀπὸ
 τῆς Θράκης εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὰνάπαλιν
 λόγῳ ὑπηρεσίας μεταβάσεις διήλθεν ἐπανειλημ-
 μένως τὴν ἀπὸ Φιλιππουπόλεως καὶ Στενημάχου
 εἰς Ἐάνθην ὁδὸν ταύτην. Οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι, ὡς καὶ
 οἱ ὄλιγον πρὸ καὶ μετ' αὐτοῦ, ἦσαν λίαν παρα-
 χώδεις διὰ τὸ βυζαντινὸν κράτος, πολλὰκις δὲ τὰ
 στρατεύματα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐτοκρα-
 τῶν ἐκινῆθησαν ἀπὸ τῆς πρωτευούσης μέχρι
 Βελιγραδίου καὶ Δυρραχίου καὶ τὰνάπαλιν, οὐ
 μικρὸν δὲ τῶν ὀπλοφόρων μέρος ἦσαν Ἰβήρες,
 οἵτινες κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ αἰῶνος πνεῦμα,
 ἀφοῦ ὑπῆρέτουν στρατιωτικῶς, ἐφ' ὅσον ἀντίχον,
 ἀπεσύροντο ἔπειτα εἰς μονὴν τινα ἢ ἐκτίζον νέας

τοιαύτας, όσοι ἐδύναντο, χάριν ψυχικῆς σωτηρίας. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων εὐτυχῶν ἦτο ὁ Γρηγόριος Πακουριανός, ὅστις προαχθεὶς εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα καὶ πλουτήσας ἠθέλησε νὰ διέλθῃ μονάζων τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του καὶ ἱδρυσεν ἐν ἔτει 1084 τὴν ἐν λόγῳ μονὴν πρὸς τιμὴν Παναγίας τῆς Πετριτζιοτίσης ἢ Πετριουτίσης, κληθείσης οὕτω, διότι ἐπὶ τινος βράχου, ἡμίωρον σχεδὸν μακρὰν τῆς μονῆς κατὰ τὴν θέσιν Κ. λωβίου εἶχεν εὐρεθῆ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἣτις καὶ μέχρι τοῦδε γαράρεται ἐν τῷ μέρει ἐκείνῳ διὰ ναυδρίου, ἐκαὶ ἱδρυμένου καὶ διὰ μεγάλης ἐτησίας πανηγύρεως, τελομένης κατὰ τὴν 15 Αὐγούστου.

Ὡς δύνανται τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῶν σωζομένων ἀρχικῶν κτιρίων, ὁ Πακουριανὸς ἐδαπάνησε μέγιστα χρηματικά πρὸς τὸν ἱδρυσιν τῆς μονῆς καὶ ἀνέγειρον τῷ ἐν αὐτῷ ναοῦ, τοῦ Κοινοταρίου καὶ τῆς Παναγίας τοῦ Καλέ, οἱ δὲ τεχνίται, οὗς μετεχειρίσθη, βεβαίως δὲν ἦσαν τυχαῖοι, διότι καὶ καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν κτιρίων τούτων εἶνε ἀρίστη διὰ τὴν τότε ἐποχὴν καὶ ὁ γραφικὸς αὐτῶν διάκοσμος λαμπρὸς. Ἡ ἀρχικὴ ζωγραφικὴ τῆς Παναγίας τοῦ Καλέ ἰδίως μεγίστην ἔχει ομοιότητα πρὸς τὴν ζωγραφικὴν τῶν ἐν τῇ μονῇ τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα εἰκόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Γ' καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Θεοδώρας, αἵτινες δικαίως θεωροῦνται ὡς ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς καθ' ὅλου βυζαντινῆς τέχνης. Καὶ ἄλλως δὲ ἐπροικισμένη πλουσιώτατα τὴν μονὴν καὶ ἐρρυθμίσειν ἐπιμελῶς καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ προβλεπτικώτατα τὰ κατ' αὐτὴν, ὀρίσας ὡς προορισμὸν τῆς τὸ νῦν παρέχῃ δωρεὰν τροφὴν καὶ στέγην τοῖς διαβάταις, ὅπερ καὶ μέχρι σήμερον πιστῶς ἐκπληροῦται, διακνημομένων κατ' ἐκάστην ἑκατοντάδων ἄρτων εἰς τοὺς ἐκεῖθεν διερχομένους ἀνευ διακρίσεως θρησκευόμενος καὶ φυλῆς. Φαίνεται δ' ὅτι διὰ τὴν τὴν πλοῦτον, τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἐλευθεριότητα αὐτῆς, ταχέως ἢ τοῦ Πακουριανοῦ μονὴ κατέστη περιβόητος, πλείστοι δ' ὅσοι καὶ ἐκ μακρῶν πολλάκις μερῶν προσήρχοντο εἰς αὐτὴν ἐξ εὐλαβείας καὶ χάριν θεᾶς, μεταξὺ τῶν ὀκτωίων καὶ δύο Πατρ' ἀρχαί: Ἱεροσολύμων ἰδιοχείρως ἀνιχνύοντες τὴν ἐπίσκεψίν των κατὰ τὸν 17^ο καὶ 18^ο αἰῶνα ἐπὶ τοῦ περ. θέρου τοῦ Τουρκικοῦ, πολλοὶ δ' εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ἐκκληροδότου εἰς αὐτὴν γεννητὰ πρὸς ἡ κτήματα, ὥστε τάχιστα ἀπέδη πλουσιωτάτη, τοιαύτη δ' εἶνε καὶ μέχρι σήμερον παρ' ὅλους τὰς κλοπὰς καὶ τὰς καταχρήσεις, αἵτινες κατὰ καιροὺς ἐγένοντο καὶ ἔτι καὶ νῦν γίνονται ὑπὸ τῶν ἐμπεισιευμένων καὶ μὴ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ διοίκησιν αὐτῆς.

(Ἔπεται συνέχεια)

K.

ΙΑΤΡΟΛΟΙΚΑΣΤΙΚΗ

ΠΕΡΙ ΠΝΙΓΜΟΝΗΣ

Ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ μαθημάτων τοῦ ὕψιγγου κ. Α. ΚΑΛΔΙΒΩΚΑ

Οἱ παλαιότεροι τῶν ἰατροδικαστῶν, καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων, περιγράφουσι ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα ἀσφυξία τὸν δι' ἀπαγχονισμοῦ, τὸν διὰ στραγγαλισμοῦ, τὸν διὰ πνιγμονῆς καὶ τὸν διὰ κταδύσεως θάνατον. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι εἰς πάσας ταύτας τὰς περιστάσεις ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἐξ ἀσφυξίας, ἐκ τῆς στερήσεως δηλονότι τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἐντελοῦς διακοπῆς τῆς ἀναπνοῆς· δέον ὅμως ὑπὸ ἰατροδικαστικὴν ἐποψίν νὰ χωρίσωμεν τὰ διάφορα ταῦτα εἶδη τοῦ θανάτου. Ὁ ἰατροδικαστὴς καλεῖται ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης ἐν περιπτώσει ἐγκλήματος, ἐν ἀποφανθῇ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ θανάτου καὶ ὀρίσῃ τὰς περιστάσεις, ὅρ' ἂς ἔλαβεν οὗτος χώραν. Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ἡ ἀνάγκη τοῦ χωρισμοῦ τῶν ὅλων διαφόρων τούτων καταστάσεων. Δὲν ἀρκεῖ ὁ ἰατρὸς ν' ἀποφανθῇ ὅτι αἰτιόμιν τι ἀπέθανεν ἐκ βίαιου δι' ἀσφυξίας θανάτου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὀρίσῃ, ἂν ἡ ἀσφυξία ἐπῆλθεν ἐξ ἀπαγχονισμοῦ, ἐκ στραγγαλισμοῦ ἢ ἐκ πνιγμονῆς. Οὕτω μόνον θὰ δυνηθῇ νὰ λύσῃ τὰ σπουδαιότερα τῶν εἰς τὰς ταιούτας περιστάσεις φουομένων ζητημάτων, ὡς π.χ. ἂν πρόκηται περὶ αὐτοχειρίας ἢ ἐγκλήματος. Διότι, ὡς γνωστόν, ἀπαγχονισμὸς μὲν σημαίνει ἂν μὴ πάντοτε, συνηθέστερον αὐτοκτονίαν, στραγγαλισμὸς δὲ ἢ πνιγμὸν ἢ ἐγκλήμα.

Ἄλλως τε διάφορα εἶσι τὰ σημεῖα καὶ ἄλλοιαι αἱ ἀλλοιώσεις εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν βιαιῶν τούτων θανάτων. Ἐπὶ τῶν σημείων δὲ τούτων καὶ τῶν ἀλλοιώσεων στηριζόμενος ὁ ἰατρὸς θὰ δυνηθῇ ἐκάστοτε νὰ ὀρίσῃ μετὰ βεβαιότητος τὸ εἶδος τοῦ θανάτου.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΚ ΠΝΙΓΜΟΝΗΣ

Λέγοντες θάνατον ἐκ πνιγμονῆς ἐννοοῦμεν τὴν περίστασιν, καθ' ἣν διὰ κωλύματος μηχανικοῦ, ἐκτὸς τοῦ ἀπαγχονισμοῦ, τοῦ στραγγαλισμοῦ καὶ τῆς καταδύσεως, παρεμποδίζεται βίαιως ἢ εἰσοδος τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἰς τ' ἀναπνευστικὰ ὄργανα. Εἶναι δὲ ἡ πνιγμὸν ἕκ τῶν κοινοτέρων βιαιῶν θανάτων, ἰδίᾳ ἐπὶ παιδοκτονίας, καὶ ἐμφαίνεται ὑπὸ χαρακτηριστικῶν καὶ σταθερῶν ἀντομικῶν χαρακτηριστῶν, οὗς θέλομεν σπουδάσει, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ἡμῶν καὶ ἄλλους μὲν συγγράμματα, πρὸ πάντων δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου περισπούδαστον μελέτην τοῦ κλεινοῦ τῆς Γαλλίας ἰατροδικαστοῦ Tardieu. Δι' ἰδίων δὲ ἐπὶ ζῶων πειραμάτων θέλομεν βεβαιώσαι τὰς ἀνατομικὰς ταύτας ἀλλοιώσεις.

Κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους ἢ πνιγμονῆ

λεῖται τρόπον, οὗς χάριν τῆς εὐκολωτέρας σπουδῆς περιλαμβανόμεν εἰς τὰς τέσσαρας ἐπομένους τάξεις.

- α') Πνιγμὸν δι' ἀμέσου ἀποφράξεως τῶν μυκτῆρων καὶ τοῦ στόματος.
- β') Πνιγμὸν διὰ πίεσεως τῶν τοιχωμάτων τοῦ ὄρακος καὶ τῆς κείρας.
- γ') Πνιγμὸν διὰ κατορύξεως.
- δ') Πνιγμὸν δι' ἀποκλεισμοῦ ἐν χώρῳ στενῷ καὶ ὅλως κεκλεισμένῳ.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΠΝΙΓΜΟΝΗΣ

Τὰ σημεῖα τῆς πνιγμονῆς διαιροῦνται εἰς γενικά καὶ εἰδικά. Καὶ γενικά μὲν εἶναι ὅσα ἀπαντῶσιν ἐν πάσῃ περιπτώσει πνιγμονῆς, ὅπως δῆποτε καὶ ἂν ἐτελέσθη αὐτὴ, εἰδικὰ δὲ ὅσα ἀπαντῶσιν εἰς ἕκαστον εἶδος πνιγμονῆς ἀναλόγως τοῦ τρόπου, καθ' ὃν αὐτὴ ἐτελέσθη.

Θέλομεν λοιπὸν πραγματευθῆ περὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, καὶ θέλομεν ὑποδείξει τὰς διαφορὰς τῶν ἐκ τῆς πνιγμονῆς ἀλλοιώσεων ἀπὸ τῶν ἀλλοιώσεων τῶν ἐξ ἀπαγχονισμοῦ, στραγγαλισμοῦ καὶ καταδύσεως.

1. ΓΕΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ

Ἐνταῦθα μόνον περὶ τῶν ἀλλοιώσεων τῶν ἐν τοῖς ἐσωτερικοῖς ὄργανοις ἔσεται ὁ λόγος, καθότι τὰ ἐξωτερικά σημεῖα, ὡς εὐκόλως ἐννοεῖται, εἰσὶ διάφορα ἀναλόγως τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἢ πνιγμὸν ἢ ἐτελέσθη. Θέλομεν ἐπομένως σπουδάσει ταῦτα ἐν τῆς εἰδικῆς σημείαις.

Καὶ εἰς: χαρακτηριστικά, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ εἴπομεν, αἱ ἐκ τῆς πνιγμονῆς ἀλλοιώσεις ἐδράζουσι δ' ἰδίως εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, τὴν καρδίαν καὶ τὸ κρανίον.

Ἀναπνευστικὰ ὄργανα. Αἱ ἐν τοῖς ἀναπνευστικοῖς ὄργανοις ἀλλοιώσεις εἰσὶν αἱ μᾶλλον χαρακτηριστικά: εὐρηγται δὲ ἐπὶ τῆς τραχείας, τῶν βρόγχων καὶ ἰδίᾳ τῶν πνευμένων.

Ἡ Τραχεΐα καὶ βρόγχοι. Ἡ χροιά τῶν ὄργων τούτων εἶναι ἐπὶ μὲν ὠχρά, ἐπὶ δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον βαθέως ἐρυθρά: εὐρηγται δ' ἐν αὐτοῖς πολλάκις, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε, ἀφθονος ποσότης ἀφροῦ ἐκ λεπτῶν φουσαλίδων λευκοῦ ἢ ὑπερύθρου.

β. Πνεύμονες. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον οἱ πνεύμονες ἔχουσι τὸ φυσικὸν αὐτῶν μέγεθος ἢ εἰσὶν μικρὸν ἐξωγκωμένοι. Ὅσον ἀφραξ τὴν χροίαν αὐτῶν, ἐπὶ μὲν εἰσὶν ῥοδοειδεῖς, ἐπὶ δὲ ὠχροί. Σπανίως ὅμως ἢ ὠχρότης εἶναι καθολικὴ, καθ' ἀπασαν τοῦτέστι τὴν ἔκτασιν τῶν πνευμόνων· συνηθέστερον παρατηρεῖται συμφορησις εἰς τὴν βᾶσιν αὐτῶν. Ἐνίοτε δὲ ἡ συμφορησις εἶναι τοσοῦτον ἔντονος, ἐν περιπτώσει ἰδίᾳ καθ' ἂς βραδέως ἐπῆλθεν ὁ θάνατος, ὥστε αἱ πνεύμονες φαίνονται βαθέως ἐρυθροί: ἀλλὰ καὶ τότε ἡ συμφορησις εἶναι ἐντονωτέρη εἰς τὴν βᾶσιν τῶν πνευμόνων καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸ ὀπίσθιον χεῖλος αὐτῶν.

Ἐπίσης παρατηρεῖται πολλάκις μερικὸν ἐμφύσημα ἐκ βίξεως τῶν πνευμονικῶν κυψελίδων. Ἄλλ' ἢ ἐμφύσησις αὕτη οὐ μόνον σταθερὰ δὲν εἶναι, ἀλλ' ἀπαντᾷ καὶ εἰς ἄλλα εἶδη θανάτου ἐξ ἀσφυξίας: πρὸς δὲ καὶ εἰς βαρεῖας πνευμονικὰς παθήσεις τῶν βρεφῶν. Ὑπὸ ἰατροδικαστικὴν ἐπομένως ἐποψίν δὲν ἔχει τὸ φαινόμενον τοῦτο μεγάλην σημειωτικὴν ἀξίαν.

Σπουδαιότεραι εἰσὶν αἱ ὑπὸ τὸν ὑπεζωκῶτα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν πνευμόνων παρατηρούμεναι μικραὶ ἐκχυματικαὶ κηλίδες, αἱ ὑποπλευρῖοι καλούμεναι ἐκχυμώσεις. Τὸ μέγεθος τῶν κηλίδων τούτων ποικίλλει ἀπὸ κεφαλῆς καρφοβελόνης μέχρι φωνῆς, ἢ δὲ χροιά αὐτῶν εἶναι βαθέως ἐρυθρά, σχεδὸν μέλαινα. Εἰσὶν ἀκριβῶς περιγεγραμμένοι καὶ καταφανέστατοι ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς χροιάς αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐν γένει χροιάς τοῦ πνεύμονος. Ἀπαντῶσι δὲ ἐπὶ μὲν ὀλίγοι (5—10) ἐπὶ δὲ περισσώτεροι (40—50) καὶ ἄλλοτε πολυπληθεῖς εἰς πάντα τὰ μέρη τοῦ πνεύμονος, κατὰ προτίμησιν ὅμως εἰς τὴν βᾶσιν καὶ τὸ κατώτερον χεῖλος αὐτοῦ. Πολλάκις, ὅσον πολυπληθεῖς καὶ ἂν ὦσιν, ἐνοῦνται εἰσὶν εἰς πρὸς ἀλλήλας καὶ ἀποτελοῦσιν ἀθροίσματα ἐν εἶδει πλακῶν.

Αἱ ὑποπλευρῖοι αὗται ἐκχυμώσεις, αἵτινες εἰσὶ τόσῳ καταφανέστεραι ὅσῳ ταχύτερον ἐπῆλθεν ὁ ἐκ πνιγμονῆς θάνατος, προέρχονται ἐκ μικρῶν ἐκχύσεων αἵματος ὑπὸ τὸν ὑπεζωκῶτα, ἕνεκα ρήξεως τῶν ἐπιπολαιωτέρων ἀγγείων τοῦ πνεύμονος. Εἰσὶ δ', ὡς εἴπομεν, χαρακτηριστικά τοῦ ἐκ πνιγμονῆς θανάτου καὶ διατηροῦνται ἐφ' ὅσον ὁ πνευμονικὸς ἰσθὸς δὲν καταστρέφεται ὁ Tardieu εὑρεν αὐτὰς μετὰ δέκα μῆνας ἐπὶ τοῦ πνεύμονος ἐμβρύου ἐρριμμένου ἐν βόθρῳ ἀποπάτου. Κατὰ πόσον ὅμως αὗται ἀνίσκουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν πνιγμονὴν ἢ ἂν ἀπαντῶσι καὶ εἰς ἄλλα εἶδη ἀσφυξίας, περὶ τούτου θέλομεν κατόπιν πραγματευθῆ, ὅποτε καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ Tardieu καὶ τὰς κατ' αὐτῆς γνώμας ἄλλων ἰατροδικαστῶν Γάλλων καὶ Γερμανῶν ἰδίᾳ, θέλομεν ἐξετάσει καὶ τὰ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπὶ καινῶν πειραμάτων πορίσματα θέλομεν λῆβει ὑπ' ὄψιν.

Ἐντὸς τῶν ὑποφαιρίων τούτων ἐκχυμώσεων εὐρίσκονται ἐνίοτε καὶ μικραὶ αἱματηραὶ διηθησεις, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀληθεῖς ἀποπληκτικαὶ ἐστίαὶ ἐν τῷ πνευμονικῷ παρεγχύματι.

Καρδία. Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ ὑπολειφθὲν αἷμα εὐρηγται βρευστὸν ὡς τὰ πολλά. Ἐν τούτοις ἂν ὁ ἐκ πνευμονῆς θάνατος ἐπῆλθε βραδέως, τὸ αἷμα δυνατὸν νὰ ἦ ἡμιπεπηγός.

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ εἰς τοὺς πνεύμονας, σημεῖον εἶναι κηλίδες ἐκχυματικαὶ εὐρισκόμεναι ὑπὸ τὸ περικάρδιον, διδ καὶ ὑποπερικάρδιοι ἐκχυμώσεις καλοῦνται. Ἀπαντῶσι δὲ κατὰ πάντα ἀνάλογοι πρὸς τὰς ὑποπλευρῖσεις, εἰς τὴν ἐκφυσιν κυρίως τῶν μεγάλων ἀγ-

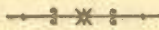
γείων. Συνήθως εἰσὶν ὀλίγοι, εἰς τινὰς δὲ σπανίως περιπτώσεις καὶ ὄλως ἐλλείπουσι.

Κρανίον. Κηλίδας ὁμοίας καὶ πρὸ ὀλίγου περιγραφείσας εὐρίσκομεν πολλάκις ὑπὸ τὰ περικαλύμματα τοῦ κρανίου ἐν τῇ περισσείῳ κυφελώδει ἰσθμῷ. Ἐχουσι δὲ καὶ αὐταὶ ὡς σημαντικὰ καὶ αἱ ὑποπλευρίοι καὶ αἱ ὑποπερικάρδιοι ἐκχυμώσεις.

Ἐν τῇ ἐγκεφάλῳ οὐδεμίαν χαρακτηριστικὴν τοῦ ἐκ πνιγμονῆς θανάτου ἀλλοίωσιν εὐρίσκομεν. Ἡ ὑπάρχουσα συμφορὴ οὐ φελλεται εἰς τὴν ἀσφυξίαν καὶ ἀπαντᾷ οὐ μόνον εἰς περιπτώσεις πνιγμονῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπαγχονισμοῦ καὶ στραγγαλισμοῦ.

Καὶ τοιαῦται μὲν αἱ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων ἀλλοιώσεις. Τελευταῖοντες ἤδη τὴν τῶν γενικῶν σημείων σπουδὴν καὶ πρὶν ἢ μεταδῶμεν εἰς τὴν τῶν εἰδικῶν ἀναφέρομεν, ὅτι ἡ χροιά τοῦ προσώπου εἶναι συνήθως ἐρυθρὰ ἰώδης· ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἐπιπερικάρδιου καὶ τοῦ προσώπου φαίνονται μικρὰ ἀμικτρὰ κηλίδες, αἵτινες ὅμως ἀπαντῶσιν οὐ μόνον εἰς τὴν πνιγμονήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ ἐξ ἀσφυξίας θανάτου.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Ο ΛΕΠΡΟΣ ΤΗΣ ΑΟΣΤΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Μετάφρασις Δ. Σ. Πληθωνίδου

Τὰ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ ἄστεως τῆς Ἀόστης εἶναι σχεδὸν ἔρημα καὶ φαίνονται οὐδέποτε πυκνῶς κατοικηθέντα. Βλέπει τις ἐκεῖ ἀγροὺς ἡρωτριωμένους καὶ λειμῶνας ἀπολήγοντας ἐντεῦθεν μὲν εἰς ἀρχαῖα ὄχυράματα, τὰ ὅποια οἱ Ρωμαῖοι ἤγειραν, ἵνα χρησιμεύσωσι τῇ πόλει ὡς περίβολος, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τοίχους κήπων τινῶν. Ὁ μονήρης οὗτος τόπος δύναται ἐν τούτοις νὰ κινήσῃ τὸ διαφέρον τῶν ὀδοιπόρων. Παρὰ τὴν πύλην τῆς πόλεως βλέπει τις τὰ ἔρειπια ἀρχαίου μεγάρου, ἐν τῷ, κατὰ τὴν ἀρχαίαν δημόδη παράδοσιν, ὁ κόμης Ρενὲ δὲ Σιαλάν, ἐμμανῆς γενόμενος ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἀφήκε ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ πείνης, τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, τὴν πριγκηπίσαν Μαρλίαν τοῦ Βραγαντιού, σὺζυγόν του. Ἐκ τούτου καὶ τὸ ὄνομα Βραμαδάν (σημαίνον κραυγὴν πείνης) δι' οὗ καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι τὸ μέγαρον. Τούτο τὸ ἀνέκδοτον, οὗ ἡ αὐθεντικότης δὲν εἶναι ἀναμφισβήτητος, διεγείρει τὸ διαφέρον ὑπὲρ τοῦ κατηρειπωμένου μεγάρου εἰς τοὺς εὐχαισθήτους, τοὺς πιστεύοντας τὰ κατ' αὐτό.

Ἀπωτέρω, εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τινῶν βημάτων, ὑπάρχει πύργος τετράγωνος, ἐπερηριμένος ἐπὶ ἀρχαίου τείχους κτισθέντος ἐκ τῶν μαρμάρων δι' οὗ ἄλλοτε ὁ πύργος ἦν πεπυκασμένος· ὀνομάζεται Πύργος τοῦ Τρόμου, ἐπειδὴ ὁ

λαὸς πολὺν χρόνον ἐνόμιζεν ὅτι κατακτεῖτο ὑπὸ φασμάτων. Αἱ γὰρ αἱ τῆς Ἀόστης ἀναμνησκονται κάλλιστα, ὅτι, κατὰ τὰς ζοφερὰς νύκτας, ἐβλεπον γυναῖκα μεγάλην λευχεμένην κρατοῦσαν λαμπτήρα.

Πρὸ δεκαπενταετίας περίπου ὁ πύργος οὗτος ἐπεσκευάθη διαταγῇ τῆς κυβερνήσεως καὶ περιεβλήθη μὲ τσίχλον, ὅπως χρησιμεύσῃ πρὸς κατοικίαν λεπρῶν, ὅστις θ' ἀπεχωρίζετο οὕτω τῆς κοινωνίας, παρεχομένης ἑμῶς αὐτῷ πύσης ψυχαγωγίας, ἧς ἡ ὀδυνηρὰ κατάστασις του ἦτο ἐπιδεικτικὴ. Τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου ἐπεφορτίσθη τὰ τῆς συντηρήσεώς του καὶ ἐχορηγήθησαν αὐτῷ σκευὴ τινὰ, ὡς καὶ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς καλλιέργειαν τοῦ κήπου του ἐργαλεία. Ἐκεῖ λοιπὸν διεβίω ἀπὸ πολλοῦ, ἐκδοτός εἰς ἐκυτόν, οὐδένα οὐδέποτε δεχόμενος, πλὴν τοῦ ἱερέως, ὅστις πότε καὶ πότε ἤρχετο κομίζων αὐτῷ τὰς παραμυθίας τῆς θρησκείας καὶ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις καθ' ἑδδομάδα τῷ ἔφερε τὰς ἐκ τοῦ νοσοκομείου προμηθείας. Κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἀλπεων, τῷ 1797, στρατιωτικὸς τις εὐρισκόμενος ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀόστης ἔτυχεν ἡμέραν τινὰ νὰ διαβῇ παρὰ τὸν κήπον τοῦ λεπρῶν καὶ ἐκ περιεργίας εἰσῆλθεν. Εὗρεν ἐν αὐτῷ ἄνθρωπον ἀφελῶς ἐνδεδυμένον, ἐστηριγμένον ἐπὶ δένδρου καὶ εἰς βαθεῖαν μελέτην βεθυθισμένον. Εἰς τὸν θόρυβον ὃν ἔκαμεν ὁ ἀξιωματικὸς εἰσερχόμενος, ὁ ἐρημίτης, χωρὶς νὰ στραφῇ οὐτε νὰ θεωρήσῃ, ἐφώνησε θλιβερώς: Τίς εἶσθε, καὶ τί μὲ θέλετε; — Συγχωρήσατε ξένον, ὅστις ὑπὸ τῆς εὐαρέστου θέας τοῦ κήπου σας ἀγόμενος ἴσως ὑπῆρξεν ἀδιάκριτος, ἀλλὰ δὲν σκοπεύει παντάπασιν νὰ σᾶς διαταράξῃ. — Μὴ προχωρεῖτε, ἀπεκρίνατο ὁ κάτοικος τοῦ Πύργου πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν αὐτῷ διὰ τῆς χειρὸς, μὴ προχωρεῖτε, εἶσθε πλησίον δυστυχῶς ὑπὸ τῆς λέπρας προσβεβλημένου. — Οἷαδῆποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἀτυχία σου, ὑπέλαβεν ὁ ἑδοιπόρος, οὐδὲν ἔθ' ἀπαμακρυνθῶ· οὐδέποτε ἀπέφυγον τοὺς δυστυχεῖς· ἀλλ' ἐὰν ὅμως ἡ παρουσία μου σὲ ἐνοχλή, εἶμαι πρόθυμος ν' ἀποχωρήσω.

— Ὡς εὖ παρέστης, εἶπε τότε ὁ λεπρῶν, στρεφόμενος αἴφνης, ἀφοῦ μὲ θεωρήσῃς. μείνον, ἐὰν τολμᾷς. Ὁ στρατιωτικὸς ἔστη ἐπὶ μικρὸν ἀκίνητος ἐξ ἐκπλήξεως καὶ φρίκης ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀτυχῶς. ὃν ἡ λέπρα εἶχε παραμορφώσει παντελῶς. Ὁ μὲν ἄνθρωπος, τῷ εἶπεν ἐὰν δέχησθαι τὴν ἐπίσκεψιν ἀνθρώπου, ὃν ἡ τύχη μὲν ὠδήγησεν, ζῶντὸν δὲ διαφέρον κρατεῖ ἐνταῦθα. — Διαφέρον! . . . Οὐδέποτε οὐδὲ ἄλλο αἰσθημα διήγειρον ἢ οἶκτον. — Ὁ ἐνόμιζον ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, ἐὰν ἡδυνάμην νὰ σοὶ χορηγήσω παραμυθίαν τινὰ. — Μεγάλῃ πρηνυθία δι' ἐμὲ εἶναι νὰ βλέπω ἀνθρώπους, ν' ἀκούω τὸν ἦχον τῆς φωνῆς αὐτῶν, ἧτις φαίνεται ἀποφεύγουσά με. — Ἐπίτρεψόν μοι λοιπὸν νὰ συνομιλήσω μικρὸν μετὰ σοῦ καὶ νὰ περιέλθω τὴν κατοικίαν σου. — Πολὺ εὐχαρίστως, ἐὰν

τούτου σοὶ ἦναι ἀρεστόν. (Εἰπὼν ταῦτα ὁ λεπρῶν ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μὲ πέτασον πλατύγυρον ἐκ πιλμάτος, καλύπτοντα σχεδὸν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ). Διάβα, εἶπε, πρὸς μεσημβρίαν. Καλλιέργῳ μινρὰν πρασιὰν ἀνθῶν, τὰ ὅποια ἐνδεχόμενον εἶναι νὰ σοὶ εὐχαριστήσουν. Ὁ ἐρημὸς ἐναυτοῖς πολλὰ σπένει. Ἐπρομηθεύθη τὸς σπόρους ὄλων, ἅτινα αὐτοφυῆ αὐξάνουσι ἐπὶ τῶν Ἀλπεων· προσεπάθησα νὰ τὰ κάμω διπλά καὶ νὰ τὰ καλλύνω διὰ τῆς καλλιέργειας. — Τρόντι, ἰδοὺ ἄνθη τῶν ὀπείων ἢ θέα εἶναι πρωτοφανῆς εἰς ἐμὲ. — Παρατήρησον τὸν θάμνον τοῦτον τῆς ῥοδωνιάς· εἶναι ἡ ἄνευ ἀκανθῶν ῥοδωνιά, ἧτις μόνον ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν Ἀλπεων φύεται· ἀλλὰ χάνει ἤδη ταύτην τὴν ἰδιότητα καὶ βλαστάνει ἀκάνθας, καθ' ὅσον καλλιιεργεῖται καὶ πολλαπλασιάζεται. — Ἐπρεπε νὰ ἦναι τὸ ἔμβλημα τῆς ἀγνωμοσύνης. — Ἐὰν τινὰ τῶν ἀνθῶν τούτων σοὶ φαίνονται εὐμορρα, δύνασαι νὰ τὰ λάβῃς ἀφῆως καὶ οὐδένα διατρέχεις κίνδυνον φέρων αὐτὰ ἐπὶ σοῦ. Τὰ ἔσπειρα· εὐχαριστοῦμαι νὰ τὰ ποτίζω καὶ νὰ τὰ βλέπω· ἀλλ' οὐδέποτε τὰ ἐγγίζω. — Διατί ἀράγε; — Φοβοῦμαι μὴ τὰ μολύνω, καὶ δὲν θὰ ἐτόλμων πλέον νὰ τὰ προσφέρω. — Διὰ τίνα τὰ ἔχεις προωρισμένα; — Οἱ ἐκ τοῦ νοσοκομείου κομίζοντές μοι τροφίμα δὲν φοβοῦνται νὰ κάμωσιν ἀνοδύμας. Ἐνίοτε παιδία τῆς πόλεως παρουσιάζονται εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου μου. Παρευθὺς ἀναβαίνω εἰς τὸν πύργον ἐκ φόβου μὴ τὰ τρομάξω ἢ τὰ βλάψω. Τὰ βλέπω ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου καίζοντα καὶ ὑποκλίνοντά με ἄνθη τινὰ. Ὅταν ἀναχωρῶσιν ἀναβλέπουσι πρὸς ἐμὲ: Καλὴν ἡμέραν, λεπρῶ, μοὶ λέγουσιν, γελῶντα, καὶ τοῦτο μὲ εὐφραίνει ὀλίγον. — Ἡδυνάμην νὰ συναθροίσῃς ἐνταῦθα πολλὰ καὶ ποικίλα φυτὰ, ἰδοὺ κλήματα ἀμπέλων καὶ δένδρα ὀπωροφόρα παντοδαπά. — Τὰ δένδρα εἶναι ἀκμή νεά· τὰ ἐφύτευσα ἐγὼ αὐτός, ὅπως καὶ τὸ κλήμα τῆς ἀμπέλου τοῦτο, τὸ ὅποσον ἀνεβίβασα μέχρις ἄνω τοῦ ἀρχαίου τείχους ἐκεῖ, τὸ ὅποσον εἶναι ἱκανῶς εὐρὺ ὅπως μοὶ χρησιμεύῃ πρὸς περίπατον· εἶναι ἡ προσφιλες θέσις μου. Ἄναθα κατὰ μήκος τούτων τῶν πετρῶν· εἶναι κλίμαξ τῆς ὁδοῦ εἶναι ὁ ἀρχιτέκτων. Κρατηθῆτε εἰς τὸν τσίχλον. — Τί ὠραῖον ἡσυχαστήριον! καὶ πόσον εἶναι κατὰλληλον διὰ τὰς μελέτας ἐρημίτου! — Διὰ τούτου καὶ τὸ ἀγαπῶ πολὺ· βλέπω ἐντεῖθεν τὴν ἐξοχὴν καὶ τοὺς γεωργούς εἰς τοὺς ἀγρούς· βλέπω ὅτι συμβαίνει εἰς τοὺς λειμῶνας ὑπ' οὐδενὸς βλεπόμενος. — Ὁμοιάζω πόσον τὸ ἐνδιαίτημα εἶναι ἡσυχον καὶ μονήρης. Εὐρίσκειται τις ἐν πόλει καὶ θὰ ὑπελάμβανεν ὅτι εὐρίσκειται ἐν ἐρήμῳ. Ἡ μοναξία δὲν εἶναι πάντοτε ἐν μέσῳ τῶν δασῶν καὶ τῶν βράχων. — Ὁ ἀτυχῆς εἶναι πνιγμῶν μόνος. — Ποῖα ἰλληλουχία συμβάντων σὲ ἤγαγεν εἰς τούτο τὸ μονήρη ἐνδιαίτημα; Εἶναι ὁ τόπος οὗτος πικρὸς σου; — Ἐγεννήθη ἐπὶ χώρας παραλίου, ἐν

τῇ ἡγεμονείᾳ τοῦ Ὀνεῖλ, καὶ κατοικῶ ἐνταῦθα ἀπὸ δεκαπενταετίας. Ὡς πρὸς τὸν βίον μου, μέχρι τοῦδε παρήλθεν ἐν δυστυχίαις καὶ συμφοραῖς. — Διεβίωσας πάντοτε μόνος; — Ἀπόλεσα τοὺς γονεῖς μου κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν καὶ οὐδὲ τοὺς ἐγγώριας· ἐκ τῶν συγγενῶν μου μοὶ ἀπελείπετο μία ἀδελφή, ἧτις καὶ αὕτη πρὸ δύο ἐτῶν ἀπέθανεν. Οὐδέποτε εἶχον φίλους. — Ἀτυχές. — Τοιαῦται αἱ βουλαὶ τοῦ Κυρίου. — Ποῖον τὸ ὄνομα σου παρακαλῶ; — Ἄ! τὸ ὄνομα μου εἶναι τρομερὸν! Ὀνομάζομαι Λεπρῶν! Ἀγνοοῦσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ οἰκογενειακὸν μου ὄνομα καὶ ἐκείνο, ὅπερ μὲ ὀνόμασαν τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς μου. Εἶμαι ὁ Λεπρῶν, οὗτος εἶναι ὁ μόνος τίτλος ὃν φέλλω εἰς τὴν εὐμένειαν τῶν ἀνθρώπων. Εἶθε ν' ἀγνοῶσιν αἰωνίως τίς εἶμαι! — Ἡ ἀδελφή, ἣν ἀπόλεσας, ἔζη μὲ σέ; — Διέμεινε πέντε ἐτη μὲ ἐμὲ εἰς τὴν αὐτὴν κατοικίαν ἐν ἣ μὲ βλέπει. Δυστυχῆς καὶ αὕτη ὡς ἐγὼ μετείχε τῶν δεινῶν μου καὶ προσεπάθουν νὰ ἀνακουφίσω τὰ ἰδικά της. — Ποῖαι ἀράγε εἶναι αἱ ἀσχολίαι σου ἐν τῇ παντελεῖ ταύτῃ μοναξίᾳ; — Τὰ καθέκαστα τῶν ἀσχολιῶν ἐρημίτου, οἷος ἐγὼ, θὰ ἦσαν πολὺ ἀναρκά δι' ἄνθρωπον τοῦ κόσμου εὐρίσκοντα τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ δράσει τοῦ κοινωνικοῦ βίου. — Ἄ! γνωρίζετε πολὺ ὀλίγον τὸν κόσμον, ὅστις οὐδέποτε μοὶ παρέσχεν τὴν εὐτυχίαν! Διάγω πολλάκις βίον μονήρη ἐκ κλίσεως, ἴσως δὲ ὑπάρχει μελὶων ὁμοιότης εἰς τὰς ἰδέας μας ἢ ὅσον φρονεῖς· ἐν τούτοις, ἡμολογῶ, διηνεκῆς μονήρης βίος μὲ τρομάζει· δυσκόλως δύναμαι νὰ τὸν ἐννοήσω. — Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἡσυχαστήριον του εὐρίσκει ἐν αὐτῷ τὴν εἰρήνην. Ἀρχίζω νὰ λαμβάνω πείραν τῶν παραμυθητικῶν τούτων λόγων. Τὸ αἰσθημα τῆς μοναξίας πραϋνεταὶ διὰ τῆς ἐργασίας. Ὁ ἐργαζόμενος οὐδέποτε εἶναι τελείως δυστυχῆς· ἐγὼ εἶμαι ἀπόδειξις τούτου. Τὸ καλοκαίριον ἢ καλλιέργεια τοῦ κήπου μου καὶ τῆς πρασιας μου ἀπασχολοῦσί με ἱκανῶς, τὸν χειμῶνα κατασκευάζω κίνιστρα καὶ ψιχθούς· ἐργάζομαι εἰς τὸ νὰ κατασκευάζω τὰ ἐνδύματά μου· παρασκευάζω καθ' ἐκάστην τὰ πρὸς τροφήν μου μὲ τὰς προμηθείας τῶν ὁδοιπόρων μοὶ κομίζουσιν ἐκ τοῦ νοσοκομείου, καὶ ἡ προσευχὴ πληροῖ τὰς ὥρας, αἵτινες μοὶ ὑπολείπονται ἀπὸ τῆς ἐργασίας. Τέλος τὸ ἔτος διαρρέει, καὶ ἀφοῦ διαρρέυσῃ, μοὶ φαίνεται ἀκμή ὅτι ὑπῆρξε πολὺ βραχὺ. — Ἐπρεπε νὰ σοὶ φαίνεται ὡς αἰών. — Τὰ δεινὰ καὶ αἱ λῦπαι κλίνουσι νὰ φαίνωνται αἱ ὥραι μακρῆς, ἀλλὰ τὰ ἐτη ἵπτανται πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος. Ἄλλως ὑπάρχει ἔτι ἐν τῷ τελευταίῳ ὄρω τῆς ἀτυχίας ἀπόλαυσις, ἣν οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων δὲν δύνανται νὰ γνωρίσωσι καὶ ἧτις θὰ σοὶ φανῇ λίαν παράδοξος, εἶναι δὲ ἡ τοῦ ὑπάρχειν καὶ ἀναπνεῖν. Διέρχομαι ἡμέρας δλοκλήρους τοῦ καλοκαιρίου ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ὄχυράματος τούτου ἀπολαύων τοῦ ἀέρος καὶ τῆς καλλονῆς τῆς φύσεως· ἄπασαι αἱ ἰδέαι μου τότε εἶναι ἀσαφεῖς καὶ ἀόρι-

στοι ή θλιψις επικάθηται της ψυχής μου χωρίς να τήν κατακπονή· τὰ βλέμματά μου πλανώνται ἐπὶ τῶν πέριξ ἀγρῶν καὶ βράχων· ή ποικιλία αὐτῆ της θέας εἶναι εὐτως ἐναποτετυπωμένη ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὥστε ἀποτελεῖ τρόπον τινά μέρος τοῦ εἶνά μου καὶ ἐκάστη τοποθεσία εἶναι φίλος, ὃν εὐφροσύνως βλέπω καθ' ἐκάστην. — Ἡσθάνθησιν τι ἕμοιον. Ὁσάκις ή θλιψις με κατατρώχει καὶ δὲν εὐρίσκω ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀνθρώπων, ὅ,τι ἐπιθυμῶ ή ἰδική μου, ή θέα της φύσεως καὶ τῶν ἀψύχων κτισμάτων με παραμυθεῖ. Αἰσθάνομαι περιπαθῆ στοργήν πρὸς τοὺς βράχους καὶ τὰ δένδρα καὶ μοι φαίνεται ὅτι ἀπαντα τὰ ἔντα της δημιουργίας εἶναι φίλοι τοῦς ὁμοίους ὃ θεὸς μοὶ ἔδωκε. — Μὲ ἐνθαρρύνεις νὰ σοὶ ἐξηγήσω καὶ ἐγὼ ὅ,τι ἐν ἐμοὶ συμβαίνει. Ἀγαπῶ ἀληθῶς τὰ ἀνικείμενα ἀπερ, ὡς εἰπεῖν, εἶναι οἱ σύντροφοι της ζωῆς μου, καὶ βλέπω καθ' ἐκάστην εὐτω καθ' ἐκάστην ἐσπέραν πρὶν ἀτοχωρήσω εἰς τὸν πύργον, ἔρχομαι ἵνα χαιρετίσω τοὺς βράχους τοῦ Ρουϊτέρ καὶ τὰ ζοφερά δάση τοῦ ὄρους Ἀγίου Βερνάρδου.

[Ἐπιτεταί συνέχεια].

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ

Ἄν εἶμαι προφανῶς τετραγαγμένος καὶ ή καρδία μου ἐνιός μου πάλλη, ἂν τήν ψυχὴν μου πᾶν ἀρίνη σθένος καὶ ἀμουςα καὶ ἀτεχνα θλ ψάλλη, εἰς τήν χράν μου, ήτις εἶναι τόση, τήν οὐγχοσιν καθεὶς ἀε ἀποδώση.

Εἰς ξένον, πλὴν ἐκ τόπων γνωστοτάτων πᾶση της γῆς μουσικτραφεὶ γωνία, ἐν τῷ ἀνύλφ τούτῳ τῶν γραμμάτων προσφέρεται πολλή φιλοξενία, κ' ἐνδρακρυς βλέπει μέσφ ἐπιγόνων ὃ ξένος ήθη τῶν ἀρχαίων χρόνων...

Ἐστία φαταυγῆς ὃ Σύλλογός σας ἀρχαίως Ἐλληνικῆς παιδείας, ἐκπέμπει φωτεινὸς ἀκτίνας τόσας εἰς πᾶσας τὰς ἑλληνικὰς καρδίας, κ' ὅπου ἑλληνισμὸς ἐνδαιτᾶται, ἐν τῷ φωτὶ αὐτῶν ἀναγεννάται!

Ἐντὸς της φωταυγῆς αὐτῆς αἰθούσης ἔπου ρητόρων ἀντηχοῦν τὰ χεῖλη, ἂν καὶ τὸ ἄσμα της πτωχῆς μου Μούσης μετ' εὐμηνείας ν' ἀκουσθῆ ὀρεῖλλη, πᾶς τις ὁμῶν νοεῖ, ὅτι μεγάλη εἶν' ή τιμή, μεθ' ής με περιβάλλει.

Ἄλλ' ἂν δὲν προξενῆ δυσαρμονίαν ἐν δώματι Μειωτῶν πτωχῆ τις λύρα, κ' εἰς τήν πολὺφωτον ὀμῶν λυχνίαν προσθέσῃ ἕνα κᾶν ὠχρὸν λαμπτήρα, τί αἰσθημα τὸν ψάλτην κατακλύζει, μόν' ή ψυχὴ του νὰ εἰπῆ γνωρίζει! . .

ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΣ

Σημ. Ἐκδ. — Ἄσμενοι δημοσιεύομεν τήν ἀνωτέρω πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον προσφώνησιν, ἣν λίαν ἐπιτυχῶς ἐν μέσφ πολυπληθοῦς καὶ ἐπισήμου ἀκρατηρίου ἀπήγγειλεν ὃ γνωστὸς παρ' ἡμῖν ποιητῆς κ. Δημ.Κόκκος, τυγχάνων εἰς τῶν τακτικῶν συνεργατῶν της « Ἀκαδημίας. »

Ἐπειδὴ πάνυ ὀλιγα καὶ εἰς ὀλιγίτους εἰσὶ γνωστὰ περὶ της μᾶλλον νῦν ἐνδιαφεροῦσης πάντα Ἐλλήνα χώρας, της Θράκης, λέγομεν, καὶ τοπογραφικῶς καὶ ἐθνογραφικῶς καὶ ὑπὸ πᾶσας τὰς ἐπόψεις ἐν γένει, ή σύνταξις της « Ἀκαδημίας » προτίθεται ἐκάστοτε νὰ δημοσιεύῃ πᾶσαν διατριβὴν φωτίζουσαν καὶ μιαν ἔστω σελίδα της ιστορίας της μᾶλλον παρμεληθείσης ταύτης χώρας της ἑλλήν. χερσονήσου πρὸς τοῦτο δὲ ἀσμένως δημοσιεύομεν σήμερον τήν περὶ της ἐν Μπατζκόβφ Μοηῆς ἐμβριθῆ διατριβὴν διαπρεποῦς ἀνδρός, καὶ τὰς λιτὰς ταύτας γραμμάς πραγματευομένας περὶ μιᾶς γωνίας της Θράκης· ἀκολούθως δὲ θέλωμεν καταχωρίσει πραγματείας τῶν ἐν Πόντῳ ἑλλήν' ἀποικιῶν καὶ ἰδία περὶ Σωζουπόλεως, σταλεῖσιν ἡμῖν εὐγενῶς παρὰ τοῦ κ. Ἡ. Ζησιμοπούλου.

ΙΣΤΟΡΙΟΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

« Ὁ ἀνακαλῶν εἰς τήν ὑπαρξιν τὸ παρεληλυθὸς ἀπολαμβάνει τήν εὐφροσύνην της δημιουργίας· ἀλλ' ὃ γράφων τήν ιστορίαν της Πατρίδος του αἰσθάνεται πρὸς τούτοις τήν ἠδονὴν ὅτι ἐκπληροῖ ἱερὸν πρὸς αὐτὴν χρέος. »

ΚΤΙΣΙΣ, ΘΕΣΙΣ, ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

Α'. Κτίσις.

Καίτοι ὃ πατήρ της ιστορίας Ἡρόδοτος, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 π. Χ., οὔτε τὸ ὄνομα της Ἀγγιάλου ἀναφέρει, διότι βεβαίως οὔτε μεγάλη, οὔτε τόσον ἐπίσημος ή σπουδαία ήτο ή πόλις αὐτή, ὥστε νὰ λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ὀμιλήσῃ περὶ αὐτῆς, δὲν πρέπει ὁμως ἡμεῖς νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ δὲν εἶχεν εἰσεῖτι λάθει τήν ὑπαρξιν της ή Ἀγγιάλος. Διότι, ἂν μὲν περὶ αὐτῆς ταύτης της Ἀγγιάλου δὲν ὀμιλῆ ὃ Ἡρόδοτος, ἀναφέρει ὁμως περὶ της Μητροπόλεως αὐτῆς Ἀπολλωνίας (νῦν Σωζουπόλεως), λέγων τὰ ἐξῆς, ὅτε διη-

γείται τήν ἐκ της Ἀσίας διὰ τοῦ Βοσπόρου καὶ της Θράκης ἐκστρατείαν Δαρείου τοῦ Ἰστιάσπου κατὰ τῶν Σκυθῶν γενομένην περὶ τὸ 515 π. Χ.: « Πρὶν δὲ ἀπικέσθαι ἐπὶ τὸν Ἴστρον πρώτους αἰρέει Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας· οἱ μὲν γὰρ δὴ τὸν Σαλμυδιησὸν ἔχοντες· Θρήϊκες, καὶ ὑπὲρ Ἀπολλωνίας τε καὶ Μεσημβρίας πόλιος οἰκημένοι, καλεόμενοι δὲ Σκυρμιᾶδι καὶ Νιψατοὶ ἀμυχρητὶ σφέας αὐτοῦς πρέδουσαν Δαρείῳ » (Ἡρόδ. Βιβλ. VI. Κεφ. 93). Ὡστε ἐκ τοῦ χωρίου τούτου, ἐκτὸς ὅτι εἰκάζομεν ὅτι τοῦ Δαρείου οἱ στρατοὶ δὲν προσήγγισαν εἰς τὰς κατὰ τὰ καθ' ἡμᾶς περὶ τῆς Εὐξείνου Πόντου Ἐλληνίδας πόλεις (ἴσως ὁμως ὃ στόλος αὐτοῦ), μανθάνομεν κυρίως, ὅπερ νῦν ἐνδιαφέρει ἡμῖν, ὅτι ἤδη ὑπῆρχον ἀκμάζουσαι, καὶ ἐπομένως γνωσταί, αἱ πόλεις Ἀπολλωνία¹ Ν. Α. της Ἀγγιάλου κειμένη καὶ Μητρόπολις² αὐτῆς ὑπάρχουσα, καὶ Μεσημβρία³ κει-

1 Σημ. Αὐτὴ ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Μιλισίων ὑπῆρξεν ή ἀξιολογοτάτη Ἐλληνὶς πόλις κατὰ τὰ δυτικά τοῦ Εὐξείνου παράλια. Ἐπὶ της μεγάλης αὐτῆς νήσου ὑπῆρχεν ἱερὸν Ἀπόλλωνος, τοῦ ἑμωνύμου της πόλεως προστάτου, ἔχον κολλοσσαῖον ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐγένοντο μικραὶ τινες ἀνασκαφαὶ ἐκτὶ παρὰ τοῦ ἀξιολόγου Ἐλλήνος ἐν Πύργῳ πράκτορος κ. Π. Γκόρα καὶ εὐρήθησαν, λέγεται, ἱκαναὶ ἀρχαῖότητες. — Ἡ Ἀπολλωνία ὁμως, δυστυχῶς, πολὺ ταχέως παρήκμασεν, ἀποβαλοῦσα καὶ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα. Ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν ἐκαλεῖτο Σωζούπολις, εἴτα ὡς καὶ σήμερον Σωζούπολις, κοινῶς Ζωπολι. Ἐν τινι γεωγραφία μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ Μ. Παλαιολόγου τῷ 1834 ἀπαντῶμεν: Σωζούπολις εὐλίμενος, ὅπου σὺ ζ ο ν τ α ἰ τὰ εἰσορμιζόμενα πλοῖα.

2 Σημ. Μητρόπολις λέγεται της Ἀγγιάλου ή Ἀπολλωνία, διότι ἐξ αὐτῆς μετέβησαν κάποιοι καὶ ἔκτισαν τήν ἀποικίαν Ἀγγιάλον. Κυρίως αἱ πλείους τῶν ἀποικιῶν οὐδεμίαν διετήρουν σχέσιν πολιτικῆς ὑπακοῆς εἰς τὰς μητροπόλεις, ἀλλ' ὁμως ὄφειλον κατὰ τὸν Θεουκιδίδην « ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς γέρας τὰ νομιζόμενα διδόναι καὶ ἀνδρὶ της μητροπόλεως προκατάρχεσθαι τῶν ἱερῶν. »

3 Σημ. Ἀρ' οὐ ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ Ἀρχίου ἐκτίσθη ή Καλκηδὼν καὶ ὑπὸ τοῦ Βύζαντος τὸ Βυζάντιον, εἴτα, λέγει, ὃ Ἡρόδοτος « Βυζάντιοι καὶ οἱ πέρηθεν Καλκηδόνιοι... ὄρχοντο ἀπολιπόντες τήν σφετέρην ἔσω ἐς τὸν Εὐξείνον πόντον, καὶ ἐνταῦθα πόλιν Μεσημβρίην οἰκίσαν » Βιβλ. VI 33. Τοῦτο ἐγένετο ἀκριβῶς περὶ τὸ 515 π. Χ. στρατεύοντος τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν. — Ἄλλοι, εἶπον, ὅτι Μεγαρεῖς ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν Μέναν ἔκτισαν αὐτήν. — Στέφαν. ὃ Βυζάντιος ἐν λέξει λέγει: « Μεσημβρία, πόλις Ποντικῆ, ἐκλήθη ἀπὸ Μίλσου· βρία γὰρ τήν πόλιν φασὶ Θράκες· ὡς οὖν Σηλυμβρία ή τοῦ Σήλους πόλις, Πολτομβρία, ή Πόλιος πόλις· καὶ διὰ τὸ εὐφωτότερον λέγεται Μεσημβρία· ὃ πολιτῆς Μεσημβριανός. Ἐστὶ καὶ Θράκης Μεσημβρία πρὸς τῷ τέλει της χερσονήσου· ὡς Ἡρόδοτος ἐβδόμη 108 κατὰ Σαμοθράκια τείχη » ήτοι ὃ Στέφανος καλεῖ Ποντικὴν τήν ἡμετέραν Μεσημβρίαν, Θράκης δὲ λέγει τήν Μεσημβρίαν, ήτις ὑπῆρχε κατὰ τὸ Λίγαῖον πέλαγος παρὰ τήν Μαρώνειαν καὶ τὰ Ἀδδῆρα καὶ ἦν ἀναφέρει ὃ Ἡρόδοτος Βιβλ. VII Κεφ. 108.

μένη ΒΑ της Ἀγγιάλου. Παρ' Ἡροδότου λοιπὸν οὐδὲν περὶ Ἀγγιάλου ρητῶς μανθάνομεν. Τὰ ἐξῆς ὁμως πληροφοροῦμεθα περὶ της κτίσεως αὐτῆς ἐκ τοῦ Ραούλ-Ροσσέτου, ὅστις ἐν τῇ Κριτικῇ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ περὶ της ἰδρύσεως τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν (Raoul-Rochette Histoire critique de l' établissement des colonies grecques ἔκδ. Paris 1815) λέγει τὰ ἐπόμενα (Τόμ. I'. βιβλ. VII. Κεφ. II).

« Μιλησιακαὶ ἀποικίαι ἐν Θράκῃ ἀπὸ τοῦ ἔτους 572 μέχρι τοῦ 545 π. Χ. — Αἱ ἐποχαί, καθ' ἃς ἰδρύθησαν αἱ ἀποικίαι αὐταὶ δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωσταί... Δυνάμεθα ὁμως νὰ συμπεράνωμεν ὅτι αἱ πλείους τῶν ἀποικιῶν τούτων ἐγένοντο περιστατικῶς, ἕνεκα τοῦ φόβου μᾶλλον, ὃν διέσπειρεν εἰς τοὺς Ἐλληνας της Ἀσίας ή ἀρτιγέννητος ἔτι δύναμις, ήτοι ή κυριαρχία τῶν Περσῶν, παρὰ ἕνεκα ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐπεκτείνωσι τὸ ἴδιον αὐτῶν κράτος εἰς χώρας ὀλίγον συχναζόμενας μέχρι τότε ὑπὸ τῶν θαλασσοπόρων της γῶρας των. Ἐπὶ των σκέψεων τούτων στηριζόμενοι, φρονοῦμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ κατακρίνωμεν τὰς ἀποικίας ταύτας ἐν περιόδῳ εἰκοσιν ἐπτά ἐτῶν, ἅτινα προήλθον μεταξὺ τῶν πρώτων κατακτήσεων τοῦ Κροίσου καὶ της ἀλώσεως τῶν Σάρδεων ὑπὸ τοῦ Κύρου » (ὃ Κροῖσος ἐβασιλευσε περὶ τὸ 560. αἱ Σάρδεις ἐκυριεύθησαν τῷ 546 π. Χ. — Παπαρηγόπουλος). Ἡ Ἀπολλωνία¹ (Σωζούπολις νῦν) πόλις περιήρως τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Μιλησίων κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στράβωνος (Βιβλ. VII Κεφ. 319 Α.) καὶ τοῦ Σκύμνου τοῦ Χίου (ν. 729—734) καὶ τοῦ Στεφάνου Βυζαντίου, ὅστις ὀνομάζει μὲν ὁμοίως τοὺς Μιλησίους ὡς θεμελιωτὰς της πόλεως ταύτης, ταῖς προσθέτει ὁμως καὶ τοὺς Ροδίους· ἀλλὰ ή Ἰωνικὴ ἐπιγραφὴ τῶν νομισμάτων της Ἀπολλωνίας μαρτυρεῖ, ὅτι οἱ Μιλησίοι, ἀναφερόμενοι μόνοι ὑπὸ τῶν δύο πρώτων, ὑπερεῖχον τοῦλάχιστον ἐν τῇ ἀποικίᾳ ταύτῃ. Ἐὰν ή ὑπὸ τοῦ Σκύμνου τοῦ Χίου ὑποδεικνυομένη ἐποχὴ (λέγοντος ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀστύαγους ἐκτίσθη) ήτο πιστή, ἔπρεπε νὰ ἀναβιβάσωμεν τὴν ἰδρύσιν της πόλεως ταύτης εἰς τὸ ἔτος 609 π. Χ., ἀρ' οὐ τὴν θεωρεῖ προγενεστέρην κατὰ 50 ἔτη της βασιλείας τοῦ Κύρου, ἦν ὃ γενικώτατος ὑπολογισμὸς ὀρίζει κατὰ τὸ 559 πρὸ της ἡμετέρας χρονολογικῆς ἐποχῆς (ήτοι π. Χ.) ἀλλ' ή σιγὴ τῶν ἄλλων συγγραφέων ἐπὶ της ἐποχῆς ταύτης, πρέπει νὰ μᾶς καταστήσῃ τοῦλάχιστον λίαν ἀμφίβηλον τήν περὶ αὐτῆς διαθεβαίωσιν. Ἰδέα τις ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Αἰλιανοῦ (ζήσαντος περὶ τὸ 220 μ. Χ. Ποικίλη Ἱ-

¹ Σημ. Ἐπὸ τὸ ὄνομα Ἀπολλωνία ἀριθμεῖ μέχρις 25 πόλεις ἑλληνικὰς Στέφανος ὃ Βυζάντιος.

στορ. Βιβλ. III) υπαινίττεται αναμφιδόλως περί της αποικίας ταύτης, καίτοι δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἰδρυσιν αὐτῆς· κατὰ τὸν Ἱστορικὸν τοῦτον: ὁ φιλόσοφος Ἀναξίμανδρος (Ζήσας περὶ τὸ 547 π.χ.) ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μιλησιακῆς ἀποικίας, ἥτις ἐκτίσθη τὴν Ἀπολλωνίαν = «Καὶ Ἀναξίμανδρος δὲ ἠγήσατο τῆς εἰς Ἀπολλωνίαν ἐκ Μιλήτου ἀποικίας.» (Κερ. 17) καὶ ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη τοῦ Πόντου ὑπῆρξεν ἡ μόνη πόλις διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ἰδρυμένη ὑπὸ τῶν Μιλησίων, δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Αἰλιανοῦ ὡς ἐπικυρωτικὸν τῶν ἀνωτέρω βυθιστῶν μαρτυριῶν καὶ τῶ ὀφείλομεν ἐπὶ πλεόν τὴν γνῶσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποικίας ταύτης. Ἡ Ἀπολλωνία παρήγαγεν ἰδρύματά τινα, ἅτινα ποιεῖ ἡμῖν γνωστὰ ὁ Στράβων (Βιβλ. VII) τοιαῦτα εἶναι ἡ Ἀγχιάλος καὶ ἡ Θυνιάς, κείμεναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν μακρὰν τῆς μητροπόλεώς των. Ἡ μαρτυρία τῶν μνημείων ἐπιβεβαιῶνται ἐνταῦθα τὴν τῆς Ἱστορίας, καὶ ὁ τύπος τῶν νομισμάτων τῆς Ἀγχιάλου εἶναι ὁ αὐτός, οἷος ὁ τῶν νομισμάτων τῆς Ἀπολλωνίας.»

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ταύτης εἰδήσεως μανθάνομεν μὲν ὅτι ἡ Ἀγχιάλος ἰδρυμὰ ἐστὶ τῆς Ἀπολλωνίας, ὡς ὁ Στράβων λέγει (Βιβλ. VII κεφ. 319) «Ἀγχιάλη πόλιν Ἀπολλωνιατῶν καὶ αὕτη Ἀπολλωνία», ἀλλὰ δὲν πληροφοροῦμεθα ὀριστικῶς ποῦν τὸ ἔτος τῆς καθιδρύσεως αὐτῆς, ἢ τίς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας ταύτης. Καὶ περὶ μὲν τοῦ τελευταίου φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μάθωμεν τι, διότι ἐξ ὅσων συγγράφων γινώσκωμεν, οἷτινες ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ὀμιλήσωσι περὶ Ἀγχιάλου, οὐδεὶς εἶδε τὴν οὐσιώδη ἀνάγκην νὰ φροντίσῃ νὰ μάθῃ καὶ νὰ παραδώσῃ καὶ ἡμῖν τοῖς μεταγενεστέροις τούτου τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὅσα ἀφορᾷ τὸ πρῶτον, ἐπειδὴ Σκύλαξ ὁ Καρυανδεὺς (Γεωγράφος περίφημος, εἰς ὃν ἀποδίδεται ὁ σωζόμενος περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀρχάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου 431—404, (κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην) ἀναφέρει περὶ τῆς Ἀγχιάλου, (ὡς βλέπομεν ἐν τῶ κτωτέρω Fragmentum Peripli pouti euxini et moeotidis. Ractenus ineditum· ἦτοι: Ἀποσπάσματι τοῦ Περίπλου τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος· μέχρι τοῦδε ἀνεκδότῳ), δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν ἐν μέρει τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτίσθῃ ἡ Ἀγχιάλος καὶ νὰ θεωρήσωμεν τὴν θεμελίωσιν αὐτῆς γενομένην εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὸ 545 (καθ' ὃ ἡ Ἀπολλωνία, ὡς εἶπομεν, ἰδρύθη), τὸ ὀλιγώτερον μέχρι τοῦ 500 π.χ., ἢνα στρογγύλον μεταχειρισθῶμεν ἀριθμὸν· διότι ἀκριβῶς ὅτε ἤκμαζεν ὁ Σκύλαξ, ἀπὸ τοῦ 430 καὶ ἐφεξῆς, δὲν ἐ-

θεμελιούτο βεβαίως καὶ ἡ Ἀγχιάλος, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἔλαβε πρὸ αὐτοῦ. Ἴδου τὸ σχετικὸν τοῦ Σκύλακος χωρίον: «Καὶ τὸν Ἰστρον Μιλήσιοι κτιζοῦσι ἡνίκα Σκυθῶν εἰς τὴν Ἀσίαν στρατεύμα διέβη βαρβάρων τὸ Κυμμερίους διώκον ἐκ τοῦ Βοσπόρου.—Τομῆοι ἀποικοὶ γενόμενοι Μιλησίων (ὅπου ὡς γνωστὸν περὶ τὸ 7—17 μ. Χ. ἐξωρίσθη ὁ Ὀβιδίος· νῦν Κωνσταντζα).—Κάλλατις Ἡρακλεωτῶν τῶν ἐν Πόντῳ (νῦν Μαγκαλλία, κατὰ παραφθορὰν φαίνεται) ἀποικία κατὰ χρησμὸν γενομένη. Ἐκτίσθη καὶ ταύτην ἡνίκα τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν Ἀμύντας παρέλαβε (περὶ τὸ 510 π.χ.)... Ὀδησσὸν (νῦν Βάρναν) κτιζοῦσι Μιλήσιοι, ὅτε Ἀστυάγης ἦρχε τῆς Μηδίας (593—558)... Ἀπὸ δὲ τοῦ Αἴμου εἰς Μεσημβρίαν πόλιν στάδιον ψ' = 90, μίλιον β'. Αὕτη ἡ Μεσημβρία πόλις παρὰ τὴν ὑπώρειαν τοῦ κλυομένου. Αἴμου κειμένη τῆ Ἰθακίᾳ τε καὶ τῆ Γετικῆ συνορίζει γῆ. Χαλκηδόνιοι καὶ ταύτην καὶ Μεγαρεῖς ἔκτισαν, ὅτε ἐπὶ Σκύλαξ Δαρεῖος ἐπεστρατεύετο (περὶ τὸ 515 π.χ.). Ἀπὸ δὲ Μεσημβρίας εἰς Ἀγχιάλον πόλιν, ἔχουσιν καὶ λιμένας τοῖς ἀφ' ἐσπέρας ἀνέμοις στάδια Ο' = (70), μίλιον θ'. γ' = (9 καὶ κἄτι). Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀγχιάλου εἰς Ἀπολλωνίαν πόλιν (τὴν νῦν Σωζούπολιν λεγομένην), ἔχουσιν καὶ λιμένας μεγάλους δύο στάδια ρπ' = (80), μίλιον κδ' = (24· ἀλλ' ὅταν πρόκειται νὰ περιπλεύσωμεν τὸν κόλπον παρὰ τὰς ἀκτὰς πλεόντες, ἀπ' εὐθείας δ' ἐξ Ἀγχιάλου εἰς Σωζούπολιν εἶναι μίλιον 12). Ταύτην τὴν Ἀπολλωνίαν πόλιν κτιζοῦσιν εἰς τοὺς τόπους ἐλθόντες· οἱ Μιλήσιοι πρὸ 50 ἐτῶν τῆς Κύρου βασιλείας (ἦτοι τῶ 609). Πλείστα γὰρ ἀποικίας ἐξ Ἰωνίας ἔστειλαν εἰς τὸν Πόντον τὸν πρὶν Ἀξείνον λεγόμενον διὰ τὰς ἐπιθέσεις τῶν βαρβάρων, προσηγορίας ἐποίησαν Εὐξείνου τυχεῖν.» Θ. Μ. Π.

(ἔπεται συνέχεια.)

BIBLIOΓΡΑΦΙΑΙ

JULIETTE LAMBER

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΗΤΟΙ

ΜΕΛΕΤΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

«Ἰπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη πρὸ πενταετίας ὑπὸ τῆς σοφῆς Γαλάτιδος καὶ διακεκριμένης συγγραφέως JULIETTE LAMBER ἐν Παρισίοις μελέτη περὶ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ποιήσεως, μετὰ τοσαύτης ἐμβριθείας καὶ ἀμεροληψίας ἀναλύουσα καὶ κρίνουσα τὰ ἔργα τῶν πλείστων καὶ δοκιμωτέρων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ποιητῶν καὶ τίσῳ ἀκριβῆ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογίας μαρτυροῦσα γνῶσιν, ὡστε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἔργου τούτου ἄκρως ἀποβαίνει ἐνδιεφέροντα παντὶ φιλομούσῳ ὁμογενεῖ.»

ΑΡΧΑΙ

ΤΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΤ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 1887 — 1888

Α'

Πρύτανης

Ὁ κύριος Θεόδωρος Ἀρεντούλης, τακτικὸς καθηγητῆς τῆς φαρμακολογίας καὶ προσωρινῶς τῆς βοτανικῆς.

Κοσμητορες

Τῆς Θεολογικῆς σχολῆς, ὁ κ. Νικόλαος Μ. Δαμαλᾶς. Τῆς Νομικῆς σχολῆς, ὁ κύριος Δημήτριος Θεοφανόπουλος.

Τῆς Ἱατρικῆς σχολῆς, ὁ κύριος Γεώργιος Α. Μακκῆς.

Τῆς Φιλοσοφικῆς σχολῆς, ὁ κύριος Δημήτριος Κ. Κοκκίδης,

Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου

Ὁ Πρύτανης ὁ Ἀντιπρύτανης κύριος Γεώργιος Καραμήτσας, οἱ τέσσαρες τῶν σχολῶν Κοσμητορες καὶ οἱ καθηγηταὶ κύριοι Ἡρακλῆς Μητσόπουλος, Δημήτριος Σεμιτέλος, Θεόδωρος Ἀρσατῆος καὶ Κωνσταντῖνος Ν. Κωστής.

Γραφεῖον τοῦ Πανεπιστημίου

Γραμματεῦς, ὁ κύριος Νικόλαος Γουναράκης. Ὑπογραμματεῖς, οἱ κύριοι Ι. Ἱατρίδης καὶ Ἀ. Φαρσῆς.

Λογιστής, ὁ κύριος Ἀδαμάντιος Χριστόπουλος. Ταμίας, ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Αἴσωπος. Βοηθοί, οἱ κύριοι Ν. Ὀλύμπιος καὶ Κ. Ξανθοπούλιδης.

Εἰς ἀρχικλητῆρ, καὶ ἐξ κλητῆρες.

Β'

ΤΑΚΤΙΚΟΙ, ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΥΦΗΓΗΤΑΙ ΑΥΤΟΥ

Α' Τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. — Τακτικοί. Ὁ κύριος Νικόλαος Μ. Δαμαλᾶς, καθηγητῆς τῆς θεολογίας.

Ὁ κύριος Ἀναστάσιος Διομήδης Κυριακὸς, καθηγητῆς τῆς θεολογίας.

Ὁ κύριος Παναγιώτης Παυλίδης, καθηγητῆς τῆς θεολογίας.

Ὁ κύριος Ζήκος Ρώσης, καθηγητῆς τῆς θεολογίας.

Β'. Ὑφηγηταί. Ὁ κύριος Σπυρίδων Π. Σούγκρας, ὑφηγητῆς τῆς ἀπολογητικῆς.

Ὁ κύριος Ἰγνάτιος Μοσχάκης, ὑφηγητῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς βῆτορικῆς καὶ ὁμιλητικῆς.

Ὁ κύριος Προκόπιος Β. Οἰκονομίδης, ἀρχιμανδρίτης, ὑφηγητῆς τῆς ἱστορίας τῶν δογμάτων.

Ὁ κύριος Ἰωάννης Β. Μεσολορᾶς, ὑφηγητῆς τῆς συμβολικῆς.

Ὁ κύριος Γεώργιος Δέρβος, ὑφηγητῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

Β. Τῆς Νομικῆς Σχολῆς. — Τακτικοί. Ὁ κύριος Ἰωάννης Α. Σούτσος, καθηγητῆς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας.

Ὁ κύριος Πέτρος Παπαρηγόπουλος, καθηγητῆς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Βυζαντινῶν.

Ὁ κύριος Νικόλαος Δμασκηνός, καθηγητῆς τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου.

Ταῦτα ἀπαντᾷ ὁ ἀναγνώστης ἐν τῶ προλόγῳ τῆς πράγματι ἀξιολόγου ταύτης συγγραφῆς, ἥς τὴν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλώσσαν μετάφρασιν λίαν ἐπιτυχῶς ἐπεξήρτησεν ὁ εὐπαίδευτος κ. Φώτιος Δημητριάδης, τῶς μὲν σχολάρχης τοῦ ἐν Πύργῳ τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας σχολαρχεῖου, ἐνθα καὶ ὡς ἀνταποκριτῆς τοῦ «Νεολόγου» διέπρεψε, νῦν δὲ ὑποδιευθυντῆς τῆς ἐν Πέραν Κων]πόλεως ἀρίστα κατηρητισμένης «Ἐνοριακῆς Σχολῆς τῆς Παναγίας».

Διὰ τῆς μεταφράσεως ταύτης, τυχούσης μάλιστα τῆς εὐμενοῦς κρίσεως πολλῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ διακεκριμένου λογιῶ κ. Κλέωνος Α. Ραγκαβῆ, ὅς καὶ ὡς ἀρίστην ἔκρινεν αὐτήν, ὁ κ. Δημητριάδης σπουδαίου ἐθνικοῦ ἐνδιεφέροντος ἐπωφελὲς ἀνάγνωσμα τῶ καθ' ἡμᾶς φιλομούσῳ δημοσίῳ προσήνεγκεν.

Ἀντίτυπα τοῦ συγγράμματος τούτου πάνυ καλῶς ἐν Φιλιππουπόλει τετυπωμένου εὕρηνται ἐν τῶ ἡμετέρῳ γραφεῖῳ, τιμώμενα ἀντὶ τριῶν δραχμῶν.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν ἀστικαῖς σχολαῖς φοιτῶντων ἀρρέων καὶ θηλέων

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1887

Διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ λίαν εὐμεθόδου καὶ σαφῶς συντεταγμένου ἠθικοῦ τούτου πονήματος ὁ ἐλλόγιμος κ. Ἀναστάσιος Πρωτοπαπαδάκης, ἀπὸ ἐτῶν διδάσκων τὸ μάθημα τοῦτο τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς ἐν ἀστικαῖς σχολαῖς, σπουδαίαν ἀνεπλήρωσεν ἑλλειψιν, παρασχὼν τῇ ἐν τοιαύταις σχολαῖς σπουδάζουσα ὁμογενεῖ νεολαία ἀφορέων τῶν φύλων ὠφέλιμον βοήθημα πρὸς τὴν ἠθικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν, τυχὸν μάλιστα καὶ τῆς προσηκούσης εὐμενοῦς κρίσεως τοῦ ἐν Κων]πόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου.

Τὸ πόνημα τοῦτο εὕρηται καὶ πωλεῖται ἐν τῶ ἐν Κων]πόλει βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Γ. Σεϊτανίδου ἀντὶ γρσ. 5.

LES MYROBALANS

REMÈDE HÉROÏQUE DES DIARRHÉES, D'ISENTERIES ET CHOLÉRINES PAR

PIERRE APÉRY

Pharmacien - Chimiste

Vice-Président de la Société Impériale de Médecine, etc. etc. etc.

PARIS

1887

Οὕτως ἐπιγράφεται συγγραμμάτιον λίαν φιλοκάλως ἐν Παρισίοις τετυπωμένον καὶ περὶ εἶδους τινῶν θαλάων τῶν μυροβαλάνων (myrobalans indiens) ἐκ τῶν ἑλλ. λέξεων μύρον-parfum, καὶ βάλανον-gland, ὡς φαρμάκου λίαν δραστηρίου κατὰ τῆς διάρροιας, δυσεντερίας καὶ χολερίνης πραγματευόμενον.

Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Ν. Κωστής, καθηγητὴς τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Στέφανος Στρέιτ, καθηγητὴς τοῦ ἀλλοθνοῦς καὶ τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Δημήτριος Θεσσαλόπουλος, καθηγητὴς τοῦ βωμαιοῦ δικαίου καὶ προσωρινῶς τῆς ἱστορίας καὶ τῶν εἰσηγήσεων τοῦ βωμαιοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Ξενοφῶν Ι. Φαρᾶς καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Ὁ κύριος Ἀλκιβιάδης Κρασσαῖς, καθηγητὴς τοῦ βωμαιοῦ δικαίου.

Ἐπίτιμος. — Ὁ κύριος Νεοκλῆς Καζάκης, καθηγητὴς τοῦ φυσικοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ δικαίου.

Ἐκπακτοί. — Ὁ κύριος Ἰωάννης Παπαλουκάς, Ἐυταξίας, καθηγητὴς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κανονικοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Γεώργιος Ἰ. Ἀγγελόπουλος, καθηγητὴς τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.

Δ'. Ὑφηγηταί. — Ὁ κύριος Θεόδωρος Ν. Φλογαίτης, ὑφηγητὴς τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Τιμοθέων Ἀδαμέπουλος, ὑφηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας.

Ὁ κύριος Ἀναστάσιος Στούπης, ὑφηγητὴς τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Χαρίλαος Ἀγγελάκης, ὑφηγητὴς τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Νικόλαος Δημαρᾶς, ὑφηγητὴς τῆς ἱστορίας καὶ τῶν εἰσηγήσεων τοῦ βωμαιοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Δαμιανὸς Βορρές, ὑφηγητὴς τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Ν. Γουναράκης, ὑφηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας.

Ὁ κύριος Νικόλαος Μοσχολάκης, ὑφηγητὴς τοῦ πολιτικοῦ δικαίου.

Ὁ κύριος Γεώργιος Λαζαρίμος, ὑφηγητὴς τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου.

Γ'. Τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς. — Α'. Τακτικοί. Ὁ κύριος Γεώργιος Α. Μακκῆς, καθηγητὴς τῆς εἰδικῆς παθολογίας καὶ θεραπευτικῆς.

Ὁ κύριος Θεόδωρος Ἀφεντούλης, καθηγητὴς τῆς φαρμακολογίας καὶ προσωρινῶς τῆς βοτανικῆς.

Ὁ κύριος Ἀνδρέας Ἀναγνωστάκης, καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς παθολογίας καὶ διευθυντὴς τοῦ Ὄρθοματρείου.

Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Βουσαῖκης, καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας.

Ὁ κύριος Δημήτριος Γ. Ὀρφανίδης, καθηγητὴς καὶ διευθυντὴς τῆς Ἀστυκλινικῆς.

Ὁ κύριος Παναγιώτης Γ. Κυριακός, καθηγητὴς τῆς ἐγκυκλοπαιδείας καὶ μεθοδολογίας τῆς ἱατρικῆς, ἔτι δὲ τῆς γενικῆς παθολογίας καὶ προσωρινῶς τῆς ὑγιεινῆς.

Ὁ κύριος Θεόδωρος Ἀρεταῖος, καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς καὶ χειρουργίας.

Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Π. Δηλιγιάννης, καθηγητὴς τῆς κλινικῆς καὶ τῆς ἱατρικῆς παθολογίας.

Ὁ κύριος Παῦλος Ἰωάννου, καθηγητὴς τῆς ἐγγειριστικῆς μετὰ τῆς τοπογραφικῆς ἀνατομίας καὶ ἐπιδημιολογίας, προσωρινῶς δὲ τῆς συφιλιδογίας καὶ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων.

Ὁ κύριος Μιχαὴλ Χατζημιχάλης, καθηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας, προσωρινῶς δὲ τῆς γενικῆς καὶ παθολογικῆς ἀνατομίας, διευθυντὴς τοῦ παθολογικοῦ μουσείου καὶ ὑποδιευθυντὴς τῆς ἀστυκλινικῆς.

Ὁ κύριος Σπυρίδων Μαγγίνας, καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς παθολογίας.

Ὁ κύριος Γεώργιος Καραμήτσας, καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς κλινικῆς.

Ὁ κύριος Ἰωάννης Ζωχιός, καθηγητὴς τῆς πειραματικῆς φυσιολογίας καὶ τῆς συγκριτικῆς ἀνατομίας.

Ὁ κύριος Ἀναστάσιος Ζίννης, καθηγητὴς τῆς τῶν νοσημάτων τῶν παίδων κλινικῆς καὶ παθολογίας καὶ διευθυντὴς τοῦ βρεφοκομείου.

Ὁ κύριος Λουκᾶς Παπαϊωάννου, καθηγητὴς τῆς ἀνατομικῆς καὶ διευθυντὴς τοῦ ἀνατομικοῦ φροντιστηρίου.

Ὁ κύριος Δημήτριος Κόνσολας, καθηγητὴς τῆς μαιευτικῆς, καὶ διευθυντὴς τοῦ μαιευτηρίου.

Β'. Ὑφηγηταί. — Ὁ κύριος Νικόλαος Δελλαπόρτας, ὑφηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας.

Ὁ κύριος Ἰωάννης Χ. Βάμβας, ὑφηγητὴς τῆς ὑγιεινῆς.

Ὁ κύριος Γεώργιος Τζαννετόπουλος, ὑφηγητὴς τῆς γυναικολογίας.

Ὁ κύριος Περικλῆς Π. Πατρικίος, ὑφηγητὴς τῆς ἐξωτερικῆς παθολογίας ἢ χειρουργίας.

Ὁ κύριος Τιμοθέων Φ. Λούης, ὑφηγητὴς τῆς χειρουργίας, ἦτοι τῆς ἐγγειριστικῆς καὶ τῆς ἐπίδημιολογίας.

Ὁ κύριος Χαρίλαος Ι. Ὀλύμπιος, ὑφηγητὴς τῆς ἀνατομίας.

Ὁ κύριος Νικόλαος Λαμπαδάριος, ὑφηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας.

Ὁ κύριος Νικόλαος Γ. Μακκῆς, ὑφηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας.

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Διγενής, ὑφηγητὴς τῆς μαιευτικῆς.

Ὁ κύριος Γεώργιος Βλαχάκης, ὑφηγητὴς τῆς παιδιατρικῆς.

Ὁ κύριος Δημήτριος Χασιώτης, ὑφηγητὴς τῆς φυσιολογικῆς καὶ παθολογικῆς ἱστολογίας.

Ὁ κ. Βασίλειος Πρωτόπουλος, ὑφηγητὴς τῆς συφιλιδογίας.

Ὁ κύριος Σπυρίδων Ροσίλιμος, ὑφηγητὴς τῆς δερματοπαθολογίας καὶ συφιλιδογίας.

Ὁ κ. Σπυρίδων Σπάνης, ὑφηγητὴς τῆς χειρουργικῆς παθολογίας.

Ὁ κύριος Ρήγας Ι. Νικολαΐδης, ὑφηγητὴς τῆς φυσιολογίας.

Ὁ κύριος Ἠλίας Φιλιππακόπουλος, ὑφηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας.

Ὁ κύριος Ἀντώνιος Καλλιβωκάς, ὑφηγητὴς τῆς ἱατροδικαστικῆς.

Ὁ κύριος Νικόλαος Π. Παρίσης, ὑφηγητὴς τῆς γενικῆς παθολογίας καὶ θεραπευτικῆς.

Ὁ κύριος Σπυρίδων Ε. Κοντολέων, ὑφηγητὴς τῆς χειρουργικῆς παθολογίας.

Ὁ κύριος Μιχαὴλ Κατσαρᾶς, ὑφηγητὴς τῆς εἰδικῆς παθολογίας.

Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Π. Κυριαζίδης, ὑφηγητὴς τῆς παθολογίας τῶν παίδων.

Ὁ κύριος Ἀλέξανδρος Τριάντης, ὑφηγητὴς τῆς μαιευτικῆς.

Ὁ κύριος Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρόγιαννης, ὑφηγητὴς τῆς μαιευτικῆς.

Ὁ κύριος Σωτήριος Τσολλάκος, ὑφηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας.

Ὁ κύριος Ἀριστείδης Πετρίνης, ὑφηγητὴς τῆς γυναικολογίας.

Ὁ κύριος Ἐπαμεινώνδας Σταθακόπουλος, ὑφηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας.

Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Ματσάλης, ὑφηγητὴς τῆς τοπογραφικῆς ἀνατομίας καὶ ἐγγειριστικῆς.

Ὁ κύριος Ἀντώνιος Κινδύνης, ὑφηγητὴς τῆς μαιευτικῆς.

Ὁ κύριος Γεώργιος Κωστομοίρης, ὑφηγητὴς τῆς ὀφθαλμολογίας καὶ ὠτολογίας.

Ὁ κύριος Εὐάγγελος Καλλιωντζής, ὑφηγητὴς τῆς χειρουργικῆς παθολογίας καὶ θεραπευτικῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπιστέλλουσι τῇ Τεργεσταίᾳ «Νέα Ἡμέρα» ἐκ Λειψίας ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20/1 Νοεμβρίου.

«Χθὲς ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐνταῦθα Πανεπιστημίου, προσλαβούσα ὡς ἐκ τοῦ εὐδίου τῆς ἡμέρας ὄψιν μεγαλοπρεποῦς δημοτικῆς πανηγύρεως. Ἐν τῇ τελετῇ, διαρκεσάση περὶ τὰς δύο ὥρας, προσκληθεῖς παρέστη ἐν στολῇ ὑπολόχαυοῦ καὶ ὁ διάδοχος τοῦ ἑλλην. θρόνου μετὰ τῶν ἀκολουθῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἑλληνος προξένου κ. Ναοῦμ. Ὁ τῶς Πρύτανις ἐν διεξοδικῇ ἀγορεύσει ἐξέθηκε λεπτομερῶς ἅπαντα τὰ κατὰ τὴν πρυτανείαν αὐτοῦ, ἐξάρτας τὴν ἀκμὴν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀριθμοῦντος 3 193 φοιτητᾶς· ὁ δὲ νέος Πρύτανις Ribbeck, καθηγητὴς τῆς φιλολογίας, μετὰ τὴν ἀπότισιν τοῦ νενομισμένου βροχίου καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τύπων τινῶν, ἀνέπτυξεν ἐμβριθῶς θέμα ἀναγκόμενον εἰς τὸν κλάδον αὐτοῦ, ποιησάμενος σὺν ἄλλοις λόγον περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας κλασικῆς γραμματολογίας.

Μετὰ τὴν λήξιν δὲ τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἑορτῆς παρετέθη τοῖς καθηγηταῖς αὐτοῦ πολυτελὲς γεῦμα, οὐτινος προσκληθεῖς μετέσχε καὶ ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος μετὰ τοῦ ἀυλάρχου κ. Λύδερς καὶ τοῦ ὑπεκπιστοῦ αὐτοῦ κ. Σαπουντζάκη καὶ καθ' ὃ ἐγένοντο διάφοροι προπόσεις ἐκδηλοῦσαι εὐγένειαν φρονημάτων καὶ ἀμοιβαίαν φιλοφροσύνην.

Τὸ δ' ἐσπέρας ἐγένετο, ὡς εἴησται, καὶ λαμπροφωρία ὑπὸ τῶν φοιτητῶν, μεταδάντων ἐν τάξει κατὰ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρῶην Πρυτάνεως, ὃν ἠγχαρίστησαν ἐφ' οἷς ἔπραξε, καὶ εἶτα εἰς τὴν τοῦ νέου, ᾧ καὶ συνεχάρησαν δι' ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει αὐτοῦ. Ἀμφοτέροι δὲ προσηγόρευσαν φιλοφρονέστατα τοῖς φοιτητᾶς, οἵτινες εἶτα διελύθησαν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ τάξει.»

— Κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ προξένων τῆς Αὐστρουγγαρίας αἱ ἐξ αὐτῆς μεταναστεύσεις ἔλαβον κατὰ τὸ 1886 μεγάλην ἔκτασιν. Ἐν νέᾳ Ὑόρκῃ ἀπεβιβάσθησαν 20000 Αὐστριακοί, ὧν 4222 Βοεμοί, τὸ πλεῖστον ἄποροι, ἐν Βαλδιμόρῃ ἀρκοῦντο κατὰ τὸ 1886 πλέον τῶν 3000 Αὐστρουγγῶν, ἐνῶ οἱ τοῦ προηγουμένου ἔτους ἦσαν μόνον 620. Ἡ ἐργασία, ἣν οὗτοι ἠδυνήθησαν νὰ εὐρωσιν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ὑπῆρξε δυσανάλογος πρὸς τὴν συρροὴν ταύτην τῶν μεταναστῶν,

πάντων τῶν ἐκεῖ ἐργοστασίων ἐχόντων περισσεύσαν ἐργατῶν.

— Ἡ πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀραβικῶν συγγραμμάτων, τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Ἀνδραλουσίας εὐρισκομένων, ἀποσταλείσα πρὸ ἡμερῶν ἐκ Κωνσταντοπόλεως ἐπιτροπὴ ἀφίκετο εἰς Μαδρίτην καὶ ἐν συνοδίᾳ τῆς Α. Ε. τοῦ Τουρκῶν βέη πρέσβευς, τῆς Αὐτ. κυβερνήσεως ἐν Ἰσπανίᾳ μετέβη εἰς Ἀνδραλουσίαν.

— Παρατηρήσιμος τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐπιγραφικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ρώμης κ. Comparetti, διωρίσθη ὁ κ. Halberg, γνωστὸς ἐν τῇ κοινωσίᾳ Ἀθηνῶν, ὡς ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐνταῦθα διατριψάς καὶ ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ, ὡς ἀνεκκαλύψας τὴν περίπυστον ἐπιγραφὴν τῆς ἐν Κρήτῃ Γόρτυνος.

— Ὁ κ. Ρενὼν ἐδημοσίευσεν ἀπὸ τῆς 13 8/βρίου τὸ νέον αὐτοῦ ἔργον ἐπιγραφόμενον Ἰστορία τοῦ Ἰσραήλ.

— Μεγαλοπρεπῶς ἐωρτάσθη ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ μελοδράματος τῶν Παρισίων ἡ ἐκκτονταετηρὴς τοῦ μελοδράματος Δὸν Ζουάν τοῦ περιπύστου Μότσαρτ. Αἱ πρῶται τῶν αἰοιδῶν μετέσχον τῆς παραστάσεως· ἐπ' εὐκαίρῃα δὲ τῆς παραστάσεως ταύτης διωργανώθη καὶ μικρὰ ἔκθεσις ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ θεάτρου αὐτογράφων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἀναφερομένων εἰς τὸν Δὸν Ζουάν, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ πλήρης σειρά τῶν θεατρικῶν εἰδοποιήσεων τοῦ μελοδράματος ἀπὸ τοῦ 1805, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐψάλη μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.

— Ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Φυλι-Μπερζέρ τῶν Παρισίων ἀκροβότης τις ἐκτελεῖ ἐπὶ τροχῶν ἑνὰ καὶ μόνον τροχὸν ἔχοντος παραβόλωτατα παιγνίδια. Καὶ τοῦτο μὲν δὲν εἶνε πρωτοφανές, ἀλλ' ὁ τεχνίτης οὗτος, ὅστις ὀνομάζεται Ἰωάννης Μπαβέ, ἔλκεται ὡς θεατρικὸν ψευδώνυμον τὸ ὄνομα Κανάρης, παραβόλων τὰ πείγνια αὐτοῦ πρὸς τὰ κατορθώματα τοῦ μεγάλου ἡμῶν ναυτίλου!

— Ἀνκρέεται ὅτι ὁ ἐσχάτως καταδικασθεὶς Ἰρλανδὸς βουλευτὴς Ὀβριεν εἰς δέμηνον φυλάκισιν καὶ κατανεχαστικὰ ἔργα ἀρνεῖται νὰ περιβληθῇ τὴν στολὴν τῶν δεσμωτῶν καὶ νὰ ἐργασθῇ. Ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς ἤτησεν ὁδηγίαν παρὰ τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς.

— Ἡ περιουσία τῆς Τραπέζης Ρόστχιλδ ἀνέρχεται εἰς 3 δισεκατομμύρια καὶ 200 ἑκατ. φράγκων, ἦτοι ὅσοι εἰναι ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς τῆς Γαλλίας. Τὸ ἥμισυ τοῦ εἰρημένου ποσοῦ ἀνήκει εἰς τοὺς Ρόστχιλδ τῶν Παρισίων. Ἀπόδειξις τοῦ πλοῦτου τῆς ἐν Παρισίοις Τραπέζης Ρόστχιλδ εἶναι ὅτι πρὸ δύο μηνῶν ἐμέτρησε, χωρὶς νὰ ἀισθανθῇ τὴν ἐλαχίστην διατάραξιν εἰς τὰς ἐργασίας αὐτῆς, 372 ἑκατομ. τὸ μερίδιον τῆς δεσποινίδος Ἐλένης Ρόστχιλδ ὑπεκδρευθείσης τὸν βραβόνον Der Zwylen.

— Έσχάτως ήγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ Ἰου-
λίου Λεσσέψ, ἀδελφοῦ τοῦ Φερδινάνδου Λεσ-
σέψ, ἐν ἡλικίᾳ 78 ἐτῶν.

— Ἐκ Μόσχας ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ
Χιλάρωφ Πλατωνώφ διαπρεποῦς δημοσιογράφου
καὶ θερμουργοῦ πανσλαβιστοῦ.

— Ὁ στρατάρχης Μόλτκε εἰσήλθε τῇ 13/
25 Ὀκτωβρίου εἰς τὸ 87 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐ-
τοῦ.

— *Φιλολογικὸς Σύλλογος Παρισσός.* Κατὰ
τὴν πρό τινων ἡμερῶν γενομένην συνεδρίαν τοῦ
τμήματος τῶν Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Φιλολογι-
κοῦ Συλλόγου Παρισσοῦ ἐγένετο ἡ ἐκλογή τοῦ
προεδρείου αὐτοῦ, ἐκλεγέντος προέδρου μὲν τοῦ
κ. Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ, ἀντιπροέδρου τοῦ κ. Σπ. Π.
Λάμπρου καὶ γραμματέως τοῦ κ. Ἰω. Πολέμη.
Εἶτα δὲ ὑπεβλήθησαν διάφοροι προτάσεις, ἐν
αἷς ἡ τοῦ γηραιοῦ κ. Ἀ. Ραγκαβῆ περὶ συστά-
σεως μονίμου ἐκθέσεως ζωγραφικῆς ἐν ταῖς αἰ-
θούσαις τοῦ Συλλόγου. Συνέστη εἶτα καὶ ἐπι-
τροπὴ τῶν ἐπανακληθησομένων συναυλιῶν διὰ
τὴν χειμερινὴν ταύτην περίοδον καὶ ἑτέρα τρι-
μελῆς ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ρότσιλδ, Τσάτσου
καὶ Παπαδοπούλου, ἧτις θὰ ἐπιστατῆ εἰς τὸ
μουσικὸν μάθημα τῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων Παί-
δων.— Ἐν προηγουμένῃ δὲ συνεδρίᾳ τοῦ ἱστο-
ρικοῦ τμήματος λαβῶν τὸν λόγον ὁ κ. Ἀλέξ.
Ραγκαβῆς προέτεινεν, ὅπως ὁ Σύλλογος διὰ
τῶν ἐταίρων αὐτοῦ φροντίσῃ ἵνα καταστήσῃ
κοινωτέραν τὴν ἰδέαν, ἣν ἄλλοτε αὐτὸς ἐξήνεγκε
περὶ συστάσεως *Ἐταιρίας Φιλολογίας*. Τὸ
τμήμα ἀποδεχθὲν τὴν πρότασιν προέβη εἰς τὴν
ἐκλογὴν τριμελοῦς ἐπιτροπείας ἐκ τῶν κ. κ.
Ἀλ. Ραγκαβῆ, Σπ. Λάμπρου καὶ Θ. Τυπάλ-
δου πρὸς καταρτισμὸν κωνοισμοῦ.— Ἐπικρο-
τοῦμεν τῇ πράξει ταύτῃ.

— Τὰ θεμέλια τοῦ κέντρου καὶ τῆς μιᾶς
πτέρυγος τῆς Βαλλιανείου βιβλιοθήκης ἐτέθη-
σαν ἠρξάντο δὲ ἤδη καὶ τὰ τῆς ἑτέρας πτε-
ρυγος.— Ὁ νομισματολόγος κ. Σβορώνος κατὰ
τὴν ἐν Κρήτῃ διαμονὴν του ἐπέδειξε τῇ κο-
σμητείᾳ τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ συλλόγου τὸ ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας βραβευθὲν ἔργον του
περὶ τῆς νομισματικῆς τῆς Κρήτης, διὰ τὴν
ἐκδοσιν τοῦ ὁποίου ἐδῆκνήσθη καὶ ἡ γενικὴ
συνέλευσις τῶν Κρητῶν. Ὁ κ. Σβορώνος ἐπέ-
δειξεν ἔτι ἐκμαγεῖα διαφόρων κρητικῶν νομι-
σμάτων, καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι τοιαῦτα θὰ ἀπο-
στείλῃ εἰς τὸν Σύλλογον ἐκ τῶν εὑρισκομένων
ἐν τῷ ἐθνικῷ νομισματικῷ μουσεῖῳ, μεγάλως δ'
ἐξῆρε τὴν αὐτόθι εὑρισκομένην ἀρχαιολογικὴν
συλλογὴν.

Ἡ νύκτα τῆς 29 Ὀκτωβρίου διεπράχθη σπου-
δαιοτάτη κλοπὴ ἀπὸ τοῦ νομισματολογικοῦ Μουσείου,
ὅπερ, ὡς γνωστὸν, εὑρίσκειται ἐν ἰδίῳ παραρτήματι
πρὸς τὴν ἀριστερὰν τοῦ Πανεπιστημίου πτέρυγαν ἐν
τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ. Ἐὰν κλαπέντα ἀρχαῖα καὶ νέα

νομίσματα ἀνέρχονται εἰς χίλια περίπου ἐκ τῶν ἐκλε-
κτοτέρων.

— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Α. Πασπάτη
ἐσημαχίσθη ἐπιτροπὴ πρὸς εἰσπραξίν συνδρο-
μῶν ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν φιλανθρωπικῶν κατα-
στημάτων τῆς Κων)πόλεως, ὧν ἀντιπρόσωπος
ἀρίκετο πρὸ πολλῶν ἐνταῦθα ὁ κ. Σ. Δούκας,
συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Α. Νομικοῦ, Π. Σημη-
ριώτου καὶ Α. Καμπᾶ.

— Διὰ Β' Διατάγματος ἀνανεοῖται ἀπὸ 1
Σεπτεμβρίου μεχρι 31 Αὐγούστου 1888 συμ-
φώνως τῇ γνωμοδοτήσῃ τῆς ἐπὶ τοῦ Βαλλιεῖου
κληροδοτήματος ἐπιτροπῆς, ἡ ἐκ τῶν τόκων
τοῦ κληροδοτήματος τούτου ὑποτροφία τῶν
ἐξῆς σπουδαστῶν Μακεδόνων. Ἐν τῷ Πανεπι-
στημίῳ τῶν φοιτητῶν Ν. Τριανταφύλλου, Χρ.
Ρουσιδίου, Φ. Κοκκίνου, Δ. Στέφου, Σ. Ζουλα-
κίδου, Δ. Παπαδοπούλου, Κ. Στάκκ, Β. Παπα-
γιαννίδου, Δ. Παπαγγέλου, Γ. Οἰκονόμου, Ν.
Ζωγράφου, Κ. Μερκουρίου, Α. Στάνη, Ν. Τέγου,
Γ. Τσικοπούλου, Σ. Γεωργιάδου, Γ. Κυριακοῦ,
Ε. Σακελλαρίδου, Κ. Ζηχαριάδου, Ε. Τσιούπητη,
Π. Καφεζιζή, Θ. Οἰκονόμου, καὶ Θ. Θεοδωρί-
δου, ἐν δὲ τῷ Διδασκαλείῳ τῶν μαθητῶν Ζ'
Ἀγαθαγγέλου καὶ Ε. Δρόση.

— Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐπισκεφθεὶς τὸ ὄρφανο-
τροφεῖον Χητζῆ Κώστα ὁ κ. Δ. Στεφάνουβικ
Συλιτίσης προσήνεγκεν ὑπὲρ αὐτοῦ συνδρομὴν
ἐκ δραχμῶν 6000. Πληροφορηθεὶς δ' ὅτι ὁ ἀρι-
στεύσας καὶ βραβευθεὶς εἰς τὴν μουσικὴν κατὰ
τὰς ἐφετερινὰς ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις του ἐν
τῷ Ὠδεῖῳ τῆς Βιέννης κ. Εὐρυσθένης Γκιζῆς
διετέλεσεν ἐπὶ ἐπιτυχίαν μαθητῆς τοῦ Ὀρφα-
νοτροφείου Χητζῆ Κώστα καὶ ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ
καὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὠδεῖῳ κατόπιν ἐποιήσατο
ἐκτάκτους προόδους εἰς τὴν μουσικὴν, εὐηρε-
στήθη νὰ προτείνῃ, ὅπως ἀναλάβῃ τὰ ἔξοδα
τοῦ νέου τούτου, ἵνα διδχθῇ ἐντελῶς τὸ «κον-
τραποῦντο» ἐν Παρισίοις ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἀναγ-
καιοῦν εἰς αὐτὸν πρὸς τοῦτο.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἔληξεν ἡ προθε-
σμικὴ πρὸς ὑποβολὴν βιβλίων εἰς τὸν διαγωνισμὸν
καὶ κατὰθεσιν ἐν τῷ Κεντρικῷ ταμείῳ τοῦ
πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κριτῶν ὠρισμένου τμήματος.
Μέχρι τοῦ Σαββάτου ὑπεβλήθησαν 187 ἐν ὄλῳ
βιβλία, ἧτοι 27 πλείω τῶν κατὰ τὴν παρελ-
θούσαν τετραετίαν ὑποβληθέντων. Ὁ ὄγκος
πάντων τῶν ὑποβληθέντων εἶναι 1,755 τυπο-
γραφ. φύλλων, δι' ἃ κατετέθησαν εἰς τὸ τα-
μεῖον ὡς ἀμοιβὴ τῶν κριτῶν δραχμ. 17,550.
Τὰ πλείστα τῶν ὑποβληθέντων εἶναι γραμ-
ματικὰ καὶ ἀριθμητικὰ, ὀλίγιστα δὲ τῆς κα-
τωτέρως ἐκπαιδεύσεως.

— Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ «Καθημερινῇ» καὶ
«Ἀκροπόλει» ὅτι: Ἡ ἀπὸ πέρυσι μόλις τε-
θεῖσα εἰς ἐνέργειαν ὀρθοτάτη διατάξις τῶν κατὰ
διετίαν ἐξετάσεων ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ

ἐφηρμόσθη ἐφέτος ἐντελῶς ἐξετασθέντων προ-
χθὲς πρώτων ἐν τῇ Ἰατρικῇ Σχολῇ μετ' ἀρι-
στης ἐπιτυχίας εἰς τὰ γενικὰ μαθήματα τῶν
κ. κ. Θεμ. Μ. Παρασκευοπούλου ἐξ Ἀγγιάλου,
Ἰ. Γ. Τσατάλα ἐκ Γανοχώρων, Γεωργ. Βαφειά-
δου ἐκ Βυζαντίου, Δημ. Κεφαλοπούλου ἐξ Ἀ-
θηνῶν καὶ Παν. Τριανταφυλλίδου ἐξ Ἠπείρου.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἀνεκαλύφθη ἐν τῇ νήσῳ Κῆ ἐκ τυχαίας ἀνα-
σκαφῆς ἐν τῶν τριῶν περιωνύμων Ἀσκληπειείων
ἐπιβεβαιώσῃ δὲ τοῦτο ὁ ἐπὶ μαρμάρου εὑρεθεὶς
ἐκεῖ γεγλυμμένος ὄφις τέχνης δωρικῆς, ὁ βωμὸς
καὶ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

— Τὸ κατὰ τὸν ἀρχαῖον δῆμον «τῶν Κεφα-
λῶν» ἐν Ἀττικῇ πρὸ τίνος ἀνευρεθὲν ἀνάγλυφον
μετεκομίσθη εἰς Ἀθήνας καὶ κατετέθη ἐν τῷ κεν-
τρικῷ Μουσείῳ, ἀγορασθὲν ὑπὸ τῆς γενικῆς Ἐφο-
ρείας τῶν Ἀρχαιοτήτων ἀντὶ δραχ. 200. Παρ'
αὐτῷ δὲ ἀνευρέθη καὶ ἀέτωμα ἑτέρου ὁμοίου καὶ
ἰδιοσχῆμου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ
οὖν τοῖς ὀνόμασι τῶν νεκρῶν ἀναφέρεται καὶ τὸ
δημοτικόν, τοῦθ' ὅπερ κυρεῖ τὴν ὑπόθεσιν περὶ
τῆς θέσεως τοῦ ἀρχαίου δήμου τῶν Κεφαλῶν.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν οἰκογενειακῶς ὁ
τέως διευθυντῆς τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς
Σχολῆς κ. Πενρόζ, ὅστις τῇ 12 παρελθόντος ἐν
τοῖς Προπυλαίοις τῆς Ἀκροπόλεως ὠμίλησε περὶ
αὐτῶν.

— Ἀφίκετο ἐκ τῆς κατὰ τὴν Μ. Ἀσίαν ἀρ-
χαιολογικῆς αὐτοῦ ἐκδρομῆς ὁ ἐταῖρος τῆς ἐν-
ταῦθα Γαλλικῆς σχολῆς κ. Deschamps.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ἐν Οὖν Καμπάν τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
κατὰ τὴν συνοικίαν Χαδζῆ-Καδδῖν, κερκασίος τις
Χουσοεῖν ἐφέντης ἀνορύττων φρέαρ ἐν τῇ οἰκίᾳ
του εὔρε πλάκας μαρμαρίνης μετ' ἐπιγραφῶν.
Ἐπὶ τῆς μιᾶς τούτων ὑπῆρχε γεγλυμμένος ἀνὴρ
ἰστάμενος ὀρθῶς καὶ παρ' αὐτῷ παῖς ἐπίσης ὀρ-
θῶς καὶ ἐγκεχαρχγμένη ἡ ἐπιγραφή.

ΣΩΤ :: Φ :: Ε
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἐπὶ τῆς ἑτέρας, δύο γυναικες καθήμεναι, ἔ-
χουσαι παρ' αὐταῖς δύο παιδας ὀρθῶς, ὧν ἡ μία
κρατεῖ σφαῖραν, ἡ δὲ ἑτέρα προτείνει τὴν χεῖρα
καὶ ἡ ἐπιγραφή:

ΑΒΡΟΚΟΜΑ
ΦΙΛΟ :: ΕΝΟΝ :

Πρὸς τούτοις εὑρέθη ἑτέρα μαρμαρίνη πλάξ
μετ' ἐπιγραφῶν δυσαναγνώστων καὶ δύο ὑπό-

γειοὶ ὄδοι. Τοῦ πράγματος γνωσθέντος ἐν τοῖς
Ἀνακτόροις, διετάχθη ἡ ἐξακολούθησις τῶν ἀνα-
σκαφῶν, ἐξ ἧς ἐλπίζεται ἡ ἀνακάλυψις τάφων
τῆς βυζαντινῆς πιθανῶς ἐποχῆς.

«Φρονοῦμεν ὅτι αἱ δύο προηγούμεναι ἐπιγρα-
φαὶ εἶναι δυνατόν νὰ συμπληρωθῶσιν οὕτως :

ΣΩΤΗΡΙΕ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΧΑΙΡΕ
ΑΒΡΟΚΟΜΑ ΦΙΛΟΕΕΝΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΤΟΙΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Ἀναλαβόντες τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας
περιοδικοῦ συγγράμματος ὀφείλομεν διὰ βραχέων
δηλώσαι τοῖς φιλομοῦσις κ. κ. συνδρομηταῖς αὐ-
τοῦ καὶ ἀναγνώσταις ὁποῖός τις ἐστὶν ὁ σκοπὸς
καὶ ὁποῖον ἔσται τὸ διάγραμμα τῆς πορείας αὐτοῦ.

Σκοπὸς τοῦ παρόντος περιοδικοῦ συγγράμμα-
τός ἐστιν ἡ διὰ δημοσιεύσεως ποικίλων, ἐπωφελῶν
καὶ ἐμβριθῶν διατριβῶν καὶ ἐν γένει τερπνῶν καὶ
καταλλήλων ἀναγνωσμάτων διάδοσις καὶ ἀνά-
πτυξις *ὡφελῶν γνώσεων* κατὰ ταῦτα λοιπὸν
μερικώτερον θέλοισι δημοσιεύεσθαι ἐκάστοτε ἐν
αὐτῷ, α' διατριβαὶ καὶ πραγματεῖαι φιλολογικῶν
καὶ ἐπιστημονικῶν φέρουσαι χαρακτῆρα, ἐν αἷς
παιδαγωγικαί, καλλιτεχνικαί, ἱατρικαί, κλπ. β'
διηγήματα καὶ ὡς ἐν ἐπιφυλλίδι ἐκλεκταὶ καὶ ἠθικῶς
ἀμειμπτοὶ μυθιστορία, καὶ ποιήσεις, καὶ γ' βιβλιο-
γραφαί, χρονικά καὶ πανεπιστημιακά εἰδήσεις·
ὥστε κατὰ συνέπειαν τοιοῦτόν τι ἔσται καὶ τὸ
διάγραμμα τῆς πορείας αὐτοῦ, ἧτοι, *φιλολογι-
κόν, ἐπιστημονικόν, ψυχαγωγικόν καὶ χρονο-
γραφικόν*, περιλαμβάνον ἅμα εἰκονογραφίας ὡς
καὶ προσωπογραφίας σπουδαίων καὶ διαπρεπῶν
ἐν τε τοῖς γράμμασι καὶ τῇ πολιτεῖᾳ ἀνδρῶν.

Ἰρὸς ἐπίτευξιν δὲ τοῦ σκοποῦ τούτου πολλοὶ
τῶν καθ' ἡμᾶς διακεκριμένων λογίων, ὡς καὶ τι-
νες τῶν ἐριτίμων κ. κ. καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ
Πανεπιστημίου καὶ τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς,
ὑπεσχέθησαν ἡμῖν τὴν πολύτιμον αὐτῶν σύμπρα-
ξιν, σχόντες τὴν εὐγενῆ καὶ ὄντως ἀφιλοκερδῆ
προθυμίαν ὅπως κατὰ τὴν ἡμετέραν αἰτησὴν ἄσμε-
νοι παράσχωσιν ἡμῖν ὕλην πρὸς δημοσίευσιν ἐφ' ᾧ
ἀπονέμομεν αὐτοῖς τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας.

Καὶ ὅτι μὲν ἡ ἐκ τοιοῦτων περιοδικῶν συγ-
γραμμάτων, ἱκανοποιούντων ὅσον οὖν τε τὸ φι-
λαναγνωστικὸν πνεῦμα καὶ συναίσθημα ἐκάστου,
προκύπτουσα ὡφέλεια μέγιστη ἐστίν, οὐδεὶς ἐκ
τῶν κ. κ. συνδρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν ὁ ἀγνοῶν
εὐκαιρον δὲ κρίνομεν παραθέσαι αὐτοῖς καὶ τὰ
ἐπόμενα, ἅπερ ἡ γραφὴ ἀνδρὸς σπουδαίου ἐν
τοῖς γράμμασι κατέχοντος θέσιν ἐν τοῖς προλε-
γομένοις περιοδικῷ τινὸς ἐχάραξεν· «ὅτι ἀπὸ
τῆς διαδόσεως τῆς τυπογραφίας δσημέραι αὐξα-
νόμενον παρατηρεῖται εἶναι ἡ ἐκδοσις παντοίων

περιοδικῶν συγγραμμάτων, ἅτινα πρὸ πολλοῦ ἤδη ἀπέβησαν τὰ κύρια, εὐτως εἰπεῖν, ὄργανα καὶ κέντρα πάσης ἐπιστημονικῆς καὶ ἑλληνικῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας.

Καὶ ὅπου μὲν αὕτη βραδέως καὶ ἀσθενῶς προβαίνουσα ὑστερεῖ, ἐκεῖ τὰ περιοδικὰ συγγράμματα τὰ μέγιστα συντελοῦσιν εἰς ἀναζωπύρωσιν καὶ προαγωγὴν, ποικίλας ἀφορμὰς παρέχοντα εἰς μελέτας καὶ συγγραφάς, αἵτινες ἄλλως δὲν θὰ ἐγένοντο. Ὅπου δὲ πάλιν ἄφθονος εἶναι ἡ συγκεντρωθὴ, ἐκεῖ τὰ τοιαῦτα συγγράμματα χρησιμεύουσιν ὡς εὐχερέστερα ταμεῖα διαφόρων διανοητικῶν ἐργασιῶν, μεγάλως διευκολύνοντα τὴν διάδοσιν τῶν καταλήλων ἐπιστημολογικῶν γνώσεων. Ἐν γένει δὲ διὰ τῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν παρασκευάζονται διὰ ποικίλης τῶν ἐπιμέρους ἐρεῦνης καὶ ἐξακριβώσεως ἀξιόλογοι ἐπιστημονικαὶ συγγραφαί, καρποφορωτέρα δὲ γίνεται ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν πολλῶν, αἵτινες δυσκόλως μετὰ εὐχερειαίας ἀνγκινώσεως μακρὰς ἐν συνεχείᾳ συγγραφάς.

Ὅτι δὲ πολλὰ καὶ δυσπρόσβατα προσκόμματα τῷ τοιοῦτόν τι ἐπιχειροῦντι ἔργον παρίστανται καὶ ὅκνον μᾶλλον ἢ ἄρρος αὐτῷ προξενούσιν, οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων. Ἐναντι ὁμοῦ τῆς ἀποθαρρυντικῆς ταύτης θέσεως, τῶν πολλῶν δηλονότι καὶ δυσπερβλήτων προσκομμάτων, πόνων καὶ δαπάνης, ἡ διεύθυνσις τοῦ μετὰ χεῖρας περιοδικοῦ συγγράμματος τυχούσα ἅμα τῇ τῶν ἀγγελιῶν ἐκδόσει ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦτο μὲν τῆς ὁμοθυμοῦ ἐπαινετικῆς συναυλίας τῆς αὐτόθι ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, τοῦτο δὲ τῶν εἰλικρινῶν συγχαρητηρίων πολλῶν φίλων καὶ σπουδαίων ἀνδρῶν ἐναρρυνάντων μάλιστα αὐτὴν πρὸς τὸ ἔργον, ὡς καὶ τοῦ σπουδαιότερου τῆς ἐν βραχεῖ χρονικῇ διαστήματι ὑποστηρίξεως πολλῶν φιλοτιμῶν ὁμογενῶν ἐγγραφέντων ὡς συνδρομητῶν, καθήκον αὐτῆς ἔγνω ὅπως ἐσκεμμένως ἅμα δὲ καὶ θαρρύντως ἀποδοθῆ πρὸς τὴν κοπιώδη τοῦτον ἐκδοτικὸν ἀγῶνα, εὐδὲν ἕτερον προσημενῆ, ἢ τὴν βελτιωθὴν βελτίωσιν τοῦ παρόντος συγγράμματος, φιλοτιμουμένη ἵνα τὸ κατὰ δύναμιν τὰς τῶν κ. κ. συνδρομητῶν αὐτῆς ἀξιώσεις ἱκανοποιήσῃ.

Πεποθότες δ' ἐπὶ τὴν πρόθυμον καὶ εὐγενῆ ὑποστήριξιν τοῦ ὁμογενοῦς δημοσίου, ἰδίᾳ δ' ἐπὶ τὴν τῆς φίλης πανεπιστημιακῆς νεότητος, δημοσοῦ ἀπονέμομεν τὰς μυχαιτάτας ἡμῶν εὐχαριστίας αὐτῇ τε, ὡς καὶ τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλομούσοις συνδρομηταῖς ἡμῶν, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν καιρῷ εὐθέτω ἰδίᾳ δημοσιευθήσονται.

II ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

« Ἀκαδημίας »

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἑφημερίδα ἢ περιοδικόν.

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλόμενα ἐγγραφα δημοσιεύόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν παντὸς συγγράμματος, οὕτως ἀντίτυπον ἢ ἕλεν ἀποσταλῆ αὐτῇ.

Πᾶσα ἀπόδειξις ἀποτίσεως συνδρομῆς δεόν ἵνα φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ περιοδικοῦ καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Διευθυντοῦ.

Οἱ ἀλλάσσοντες τὸν τρόπον διαμονῆς συνδρομηταὶ δεόν ἵνα ἐγκαίρως εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν καὶ πληρωμὴν ἀπευθυντέον τῷ Διευθυντῇ Κλεοβ. Χ. Κοκκολάτῳ, εἰς Ἀθήνας, Poste restante, δι' ἐπιστολῆς ἀπηλλαγμένης ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τῷ ἐγγράφοντι πέντε συνδρομητῶν καὶ διαβιβάζοντι τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ἀποστέλλεται τὸ φύλλον δωρεάν.

Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωρίζονται ἐπ' ἰδίᾳ συμφωνίᾳ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ οἱ λαβόντες τὸ παρὸν ἀ' τεύχος τῆς « Ἀκαδημίας » ὅπως σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, ἄλλως ἀνασταλλήσεται ἡ ἀποστολὴ αὐτοῖς τοῦ φύλλου.

Ἐν τέλει τῆς τελευταίας σελίδος θέλομεν καταχωρίζει ἐν εἴδει μικρᾶς ἀλληλογραφίας διαφόρους ἀπαντήσεις πρὸς τοὺς κ. κ. συνδρομητῶν ἡμῶν.

Ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ δημοσιευθήσεται ὁ ἐναρκτήριος λόγος εἰς τὴν φυτολογίαν τοῦ ἐπιτίμου Ἱρυτάνεως, καὶ τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς φαρμακολογίας καὶ προσωρινῶς τῆς φυτολογίας κυρίου Θ. Ἀφεντούλη.

Ἀπὸ τοῦ τρίτου φύλλου ἀρξεται ἡ δημοσίευσιν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων.